Péntek Róbert

Bujdos-óra

Mindenségmedence versekben

Péntek Róbert

Bujdos-óra

Mindenségmedence versekben

Sipos Eszter rajzaival

Muravidék Baráti Kör Kulturális Egyesület
Pilisvörösvár, 2019, 2020

© Péntek Róbert, 2019 (nyomtatott), 2020 (online, PDF)
© Sipos Eszter, 2019, 2020

Ajánló

Péntek Róbert: Bujdos-óra című verseskötetéhez

A kötetből néhány sort kiragadva írom eme ajánlót, hiszen a költő helyettünk is megfogalmazza azt, amit mi, olvasók csak érezni tudunk. Örülni annak, hogy részesei vagyunk egy gyönyörű világnak, Emberi mivoltunk csodájának.

Érezzük az ámulatot, szerelmet újra és újra, hiszen elvárosiasodott életünk is csak cseppnyi jégszilánk a természet, dombok, mezők gyönyörű lágy tengerében.

Aludni akarok csillagkör alatt,
galambháton repülni, hol még kapu maradt,
nem csak lámpafények gyúlását lesni
földtelen-égtelen börtönben szenvedni

(részlet az A-Kar-ás című versből)

Mintha világ nem létezett volna,
Olyan homály terült a bodoki vadonra.
Csak öreg barátom, a boróka volt velem,
Tövében én, majd ő is zenélt nekem.

(részlet a Bor-oka című versből)

Természetből fakadtunk, és kényszeredve, küszködve távolodunk attól, ami Emberi létezésünk örömódája lehetne, a szeretetben való létezés. Szeretni élni, szeretve szeretni. Nyüzsgő életünk zaklatottsága által beszűkülve szenvedő mivoltunk csak töredéke önvalónknak. Nem vagyunk elhagyatva, segítőnk e könyv, vegyük kezünkbe, és kezdjünk ismét rátalálni egymásra, a világra és önmagunkra.

Szájon csókolom a babám,
Karom gyöngén a derekán:
Nem szúr szeme többé.

Tésztás karja a nyakamba,
Rám sült finom, ropogósra
Izzó szerelemtül.

(részlet a Bodzabokornak tövibe című versből)

Tudod, te sose kérdezted, hogy vagyok,
Érdeklődő buzgalommal, s ha feltettem
Neked kérdésem őszinte kíváncsisággal, ok
Nélkül üresen kongó válaszodban hevertem.
Kezet ráznék veled, elismerő szorítással,
Váll veregetve kacagnánk mohón az ajtó előtt,
S előre engednélek kedves ajtónyitással,
S a mennyek csarnokában már nem látnál háztetőt.
Legyünk barátok, Ember, figyelj rám!
Bár hallanád zsoltáraim a diszkóban,
a TV előtt ülve, s megtudnád,
Mily magánnyal várlak téged, ezernyi szóban.

(részlet a Találkozhatnánk című versből)

Érzéseink áldásai megelevenednek, ahogy magunkra szánt időtlen végtelenben együtt merengünk Péntek Róbert, ifjú költő barátom versein, amelyek régről ismerős, kedves érzelmeimmel töltöttek el.

Tóth Zsolt
Az emberiség eszmélése,
holisztikus pszichofizika című könyv szerzője

Pénteki Bujdos-órák

(bemelegítő)

Péntek Róbert nem vasárnapi költő, de a „Másnaposság" mégis péntekien Pazar kvinteszencia. Januári pénteki ötödike majd vízkereszthatos, és a „Másnaposság" úrkeresztelője, egyben Attila Nap is, a „Hetedik", és a Név-Vén-ben Egy a Költő és a Király… A „Másnaposság"-ban Péntek kimondhatatlanul Attilává józanodik: Szlávkarácsonyi (újjá)születésben névlegesen is költővé vízkereszteltetik, hogy ezen a réven ostor-írónjával tisztává verselhesse Kárpátiát, a Világ Templomát, kioldja az írt az ónból, s 2018 boldogasszony havának nyolcadik napján tiszta szívét az ír-hoz kösse…

Péntek ismeretlenül keresi fel, kelti föl, költi-köti a szavakat-barátságokat mindazokkal, akik ismerősként oldódnak fel verseiben és élik meg mindennapi másnaposságaikat…

Mindenekelőtt azonban maga is más, előző költészetekben gyökerezik-gyökeredzik (ilyen a természete), szépszavait átitatják versíró őseinek magyar ázatai…

Úgy tűnik mégis, hogy nem a tegnap, de legalábbis a másnap, a Nap-mása marta bele magát lelkének költői martjaiba, s adta meg a jelt, hogy beszélhet, hogy beszéljen, hogy beszélnie kell, hisz erre született…

Bár partjait maga mossa, szókeltései mégsem parttalanok, s mint ahogy beszédének folyama is fákat éltet, emberünk mégsem fűzfapoéta vagy amolyan versfaragó…

Péntek: az ötödik elem, maga a fa s faragvány…
Szélfútta kemény-fa-ragvány…
Fa rag…
Fa…

Már 2012 őszén is „fázik, vacog" a lelke a „Hideg"-ben, hogy egy évvel később fénytáncot járjon a sötét parketten az őszi fák karának zenéjére, egy le nem szállt angyallal…

A balatoni tangó tavaszi keringésbe, keringőbe csap láthatatlanul, mint a jövőre nyíló cseresznyevirágban is ott lappang

láthatatlanul a pénteki cseresznye, a cseresznyében a mag, s a magban a jövő cseresznyefa…

2013 decemberében visszatér magjába: „(…) Magában, mint réten öreg / fa áll, vörös tulipánnal kezében/ vár az ifjú, ámde hervadó száll legény, / szeme csillog, mint hulló hó: egek kemény / könnye. (…)" (Téli zenész – részlet)

2016. december 12-én, Gábriel napján arkangyali sugallat hatása alatt áll, amikor a következőket mondatja vele az égi hírnök:

Halljátok é mit regél
roszogón a főnix-fa: Él
a fényesség, pislákolva lölkedben,
halovány kontúrú testedben.

Ahogy a nyár, akác, bükk
és még mennyi sok fája az ük,
öreg világnak, möghal,
hogy bűbájlobbanással,

égbe törő megfoghatatlan
örömsírással – miként Apátlan
Fiú – érted izzó hő
és sötétségben világ, Ő

legyen. (…)

(Ecce homo? – részélet)

2017. január 16-án. vonaton írt versében is hű marad magához-fához:

Fent ragyog kelőn és nyugvón a tükör,
Vacsora-csillag fénye tündököl,
a Hold zihál, hehedzi lelkemet,
mint mamutfenyő, a fénybe felmegyek.

(Ó, szív! Nyugodj! József A. nyomán – részlet)

„Másnap”, 2017 márciusában, Péntekien, Szombatnak helyén, szerelemcsütörtökön, fényt ér a „Hold-dalom”-ban és minden istenfáját beleadja az újholdtáncba, miközben elmegy…

(És így) tovább a földtől az égig és vissza a „Bodzabokornak tövibe”…

Hold-vers ez is javából: 2017. április 10-én (amikor a vers született) történetesen Holda napja volt, telehold (és József Attila születésének) előestéje, hétfő, vagyis Hold-Nap. Péntekünk ilyenkor elbodzabokrosodik, babája bodzavirággá nyílik; egyek, nemzés, foganás, oldódás, kötődés, újjászületés… folytathatnánk egészen addig, „Mikor még nem volt kor” (részlet az Aquarium Poeta című versből) és tovább, de nem folytatjuk, visszaadjuk a szót Pénteknek, akiről most már biztosan állíthatjuk, hogy nem Robinson Crusoe megszelídített emberevője, és a sziget, ahol rejlik, sem a reménytelenség robinsoni szigete, de a jóreménység Nap-tengerének a medre, Mindenségmedencéje…

Olvassunk Pénteket, s majd megismerjük és megszeretjük, és minél inkább ismerjük és szeretjük, annál inkább belemelegedünk fényeibe!

Útmutatója legyen Neki is, nekünk is a Péntek-Éger…

Alsólendva, 2018. november 23-án, pénteken, teliholdkor, másnaposságban…

Hagymás István

„Oldódok és kötődök,
gyermekkorhoz felnövök,…”

Kiss Dénes: Az ember dala

Ősanyám

Hintámra hull, hajlik,
a pókok szülte tér,
lüktet és morajlik,
mint nyakamon az ér.

Pengetik mívesen,
kéztelenül kezek,
bennem így végtelen
évekként megrezeg.

Szövetkezik bennem,
száz fényszálon fut-ok,
száguldott szívembe,
mit álmaimból tudok.

Derékra szíjamat
csatolja a babám,
örökül íjamat,
feszíti a babám.

Abba a bab a
baba, bú Babbába.
Papa a pap, apa
pá-pá a bábába.

Bennem bíz tíz becsem,
hoztam ezt magammal,
de lógtam én csecsen,
ki Másod, Magammal.

Rajtam feszül így át,
a „mind-egy” s a „lehet”,
mind egybegyűlnek hát,
min keresztül szeret.

A Világom virág,
mert én Ember vagyok,
a Virágom világ,
mit rátok hagyhatok.

Elföldel az Anyám,
a fiam kezével,
ell-ég-et az Atyám,
a Fiam tüzével.

Szól e szál rólatok,
ős-torku (három mar!),
világot gyújthatok
minden szép szavammal!

Badacsonytomaj, 2018. 08. 23.

Egy-koron-a-Földön

Mily szavak hatalma kerget bodorva engem,
megsemmisülve zajtalan csikorog a lelkem,
nagy zsivaj felett eleven csend derül,
s bennem Embert igéz a szó, úgy emberül.
Fénytől tejfeles ajkamon dorombol,
mikor még apró fülemben égi kolomptól,
úgy hívogatva éreztem magam a magasból.
Ezer kebel teljes-tejes ég fuvallata,
rajtuk, mint szőlőszemek érlelődő harmat
volt mind az Ember-baba gagyogón fogatlan,
de nem volt hús, se vér, se szilárdság alattam.
Nem kihalt, se holt, de Hold fény füstölő
párában oldva, rám oltott tükrös lepedő
alatt aludt, mint tej, ezer ember kezdemény,
szellemünk szuszorgott lefele csillagok szivén.
A Föld fele cseperedett, szövetté szemezték,
mi benne s bennünk elválaszthatatlan,
eggyé szerveződött mindenünk termő talajban,
s egymást ölelve kar a karban. Örökre maradnék!

Szombathely, 2018. 03. 13.

Embrió

Kiszabadul vadul a homály,
a fényben botolva belesül
a zengő egekbe, a táj
megiramodva merevül
eggyé nemesedve, titok,
akinek megrémül szíve
s én csak lapitok,
miként az egyenes íve.
Megvár engem a ború,
mi kiborul önmagából.
A fény immár nagykorú,
zárt szemeket nem számol.
Tele kerekedik az alkonyat,
ekképp a gerinc a gyepre,
kiürítheted már markodat,
felszabadul az elme,
szerelme felfut az ágra
Hold-lugast emelve,
cseperésző ékszert várva.
Meghajol szilánkok mederétől
s elereszti, megpattan a tér.
Ezer tükörben Hold-kör,
mi zsiványan földet ér.
Elcsendesülve hallgat a fonat,
megnyílt az ég a földben.
Rászenderült a dűlt alkonyat,
az éj elhidegült, úgy melegen.
Tengerek tekeregnek szerecsen
éji holt ködök záporán tova.
Magamba harapott szép szellemem,
mérge eloldott, betöltött még szava.
Határom, ha látom, csak gagyog!
Szétfeszült monológ sorai közt
halk fehérség szótalan ragyog.

Kéz nélkül szabaddá kötözd
magad, a suttogó fiatalt,
ki nem riad szenes este,
parázzsá szüli a dalt,
sejtje: keze teste.

Badacsonytomaj, 2018. 06. 01.

Földtől az égig

Levettem tekintetem az égről,
miként fűző eloldva földre hull,
a végtelen csillagködökről,
darabokba, képzetekbe szorul.

Köveken kondul messzi moraj,
beleszilárdult dúlt talány dala,
egeken munkál rendezett raj,
kristályban szikrázó anyag-angyala.

Kiemel a szív tava tova messzeségbe,
egybeolvad szín, forma kontúrja,
együtt érzőn, egymásról beszélve,
így semmi sem a másik főura.

Mit csak sejteni vélek, az von
előre, miről tudom, hogy elérni kell,
mögöttem ismerős, ős indokon
elém a messzeségbe visz el.

Kifeszítve áll, köt, de bont a zöld,
féltekékre tárva, alakulva jár.
Mit összevon a messzi ég s a Föld,
köztük iránya körbezár.

Mi szívembe búvva elpirul,
benne frissen sarjad kifele.
Eszünkön a mell szele jár túl,
a szívben érezve, mi változik vele.

Kiviráglik az elhalásért fölélve,
szemlélve szépnek elmondható,
lényét áldozón gyökérbe térve
talpak alá ragad meg a jó szó.

Magába vont világszelet,
irányba állítja önmagát bele,
képébe célja, lényege meredt,
így járja a kint maradót ösztöne.

Fönn, lenn, benn mozog, közegébe
kél, így vegyül a lélek, mi már benne él.
Megállapodón s így érezve,
alakja róla, világáról beszél.

Nekem szám beszél arról, mi szemembe,
így eszembe emésztve hull.
Átdübörögve érzem: él, kerengve,
mi szellememben lángra gyúl.

Önmagát szántja az élet, én aratom,
sarlóm fénye szív, éle-elme,
Éggel a Földet magamban, szabadon
gyújtja a megismerés szép, igaz szereleme.

Badacsonytomaj, 2018. 07. 01.

Imád előtt

A szótlanság szentel, imádkozik,
a fecsegés káromol, átkozik.
Láttál már magból kendert cseperedni
s a néked szánt időt a pillanatba vetni?
Úgy sarjadna ki életed virága,
miként gömbök metszése a matematikába.
Mennyi erőd van, kérdezted valaha,
vagy csak éppen meglett a makroökonómia?
Milyen élet sarjad ki magadból?
Pompás puszpáng, tudós tölgy, zab zabolázva? Magadtól
kérted, anyád-apád horgolta sejtelmed,
földi angyalok szabták rád jelmezed.
Láttad-e már magadat a világnak,
a mindenség könyvét hordozó csodának?
Olvasd ki szeméből tengerek templomán,
iszapba burkolt kővárosok nyomán,
miért kéklik a búzavirág szirma
s hullámzik a tenger-szem búzát ringatva?
S a sarjút vellával hánytatja a gazda,
miként habzó hullámverést Poszeidón karja.
Szíved szinuszának tengere Te vagy
s miként magad véled, azt érzi, teszi az agy.
Csillagokba rótták a térképet feletted,
ha már tested törvényit olvasni feletted.
S ha már analfabetizmus veszélye fenyeget
s okító pofont kaptál már eleget,
hajtsd le kevély fejed kerted gyepe előtt,
mert előtted érkezve, csak neked szánva jött.
S a világnak körzője vonalát láthatod,
központját bárhol magadba zárhatod
s dicsőséges temploma Istennek a világ,
örömbe fürdetve énekeld himnuszát!
Te vagy a kerek erdő kellős közepe,
belőled ered a valóság csermelye!

Mosdasd meg kápolnád, miként szerény szerzetes,
Szent Ferenc oltárát szemében keresd,
testedet tisztjébe: tisztaságba temesd!
Éld meg, legyen ez neked bizonyos,
ébren légy Buddhaként, a világnak orvos!

Badacsonytomaj, 2017. 08. 09.

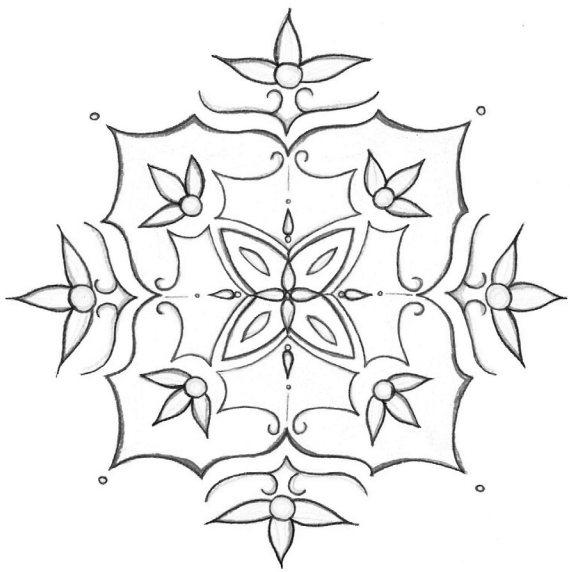

Összekulcsol a kéz…

Összekulcsol a kéz,
elpattan a lakat,
üres a test, mi néz,
a türelem a Holdon akadt.

Van mit szólnia,
a néma könyörög.
Nem szabad loholnia
a szónak, mi még nyökög.

Adj árnyat a fénynek,
ha vándor már a szín.
Elárvuló kénynek,
torolja magát a kín.

Badacsonytomaj, 2018. 06. 23.

Rózsafüzér

Ürömkeserű estén
macskamézet izzad a meggy,
imába gyúlt Krisztus-testén
Én vagyok az olaj s a hegy.

Borostyán kúsz, kacifántos
földi villámként hasad,
borús, szőke szaru vánkos,
innen kordul, mint hasad.

Rézmozsár a napszentület,
fűzfán fütyül angyala
s csillagok az orrot, fület
cirógató balzsama.

Hajlott fényű bárányburok.
égi szűröm, szűcse bölcs.
Világom átoldó hurok,
mit tű körökkel összeölts.

Mormol a csönd, morzsol engem,
rózsafüzére magom,
ujjai közt Őt esengem,
csíráz minden sejtmagom.

Akarata szívverésem,
de közte a rés Én vagyok,
a világnak nyilt-tő-résem,
szent időben átragyog.

Badacsonytomaj, 2018. 09. 07.

Engesztelő

Az Ige testé lőn, szólja jányosan a szó,
A nyolcig egy voltam veletek, nem hasonló.
Győzelemben ölelve bimbóm nyiladozott,
Szíve alatt hús kaptárban, mézzé hordozott.

Kopogtatás nélkül nyitottam ki az ajtót,
hogy kockázatban szeressetek: az Igaz szót.
Szíveddel köpülten magadat adtad így át,
és szemem égboltján tejcukor csillaggá vált.

És mennyi húsban-gúsban, ölekbe szorulva,
Magadba sűrítettél. A lélek nem árva!
Ki anyától fogant, anyja van a világban,
Léted tagadod, ha nem látod magadat Családban.

Keblén taposol, szemeted arcára kened,
Lázadsz karjától, de lelkét el nem temeted,
Hisz bélbolyhot, léghólyagot, vért, körmöt, fogat,
Könnyezve táplál, pofozva meg-megsimogat.

Nagy ajándék a bánat, düh és a fájdalom,
Tévedésemmel alkotottságom bánthatom,
S mikor már kapott testemmel földre hullhatok,
Látom, ki szenved vélem, általa rikoltok.

Miképp a méreg önhittségemben engem öl,
Úgy pusztul köröttem szerelmes, ringató öl,
Ahogy sárgul a szem, a bőr is feketéllik,
Aszfalttól rákosak már a zöld rónák végig.

Sötét van, a látvány s többi érzet szendereg,
S akkor a termékenységben ébren lebegek,
Felismerésem: a hangtalan felfénylő csoda,
Hogy kegyelmet tapasztalni kerültem oda.

Holdvilág, tükör, az alázat igaz képe,
Igazságot vetíti, még sincs saját fénye.
A tér szénében gyémántok ölelik körül,
Van, hogy benned él, van, hogy világodba vetül.

Fény-királynője, kit kéretlen koronáznak,
Ezt tette az Úr, s ezt sugallta Szent Istvánnak.
A valóság vagy te, a Szeplőtelen-anya,
A szeretetet hordtad csendben a világra.

Térdre borul a gőg, a harag és megvetés,
Hisz Te vagy a termőföld és Én a magvetés.
Kérlek, bocsásd meg, mert Tiéd volt a szenvedés,
és Enyém, csakis az Enyém az engesztelés!

Badacsonytomaj, 2018. 01. 22.

Mint teszem mítoszom

Ó a puszta, szikár róna,
magas orma bűvköre róna
szemem mélyére barlangfestményt,
de nincs ecset, ujj, mi az élményt
megkövesítené, mert önmagán túlmutat.
A világ elém tár egy járhatatlan utat,
mit azért is bejárok, legyen előttem
magas sziklafal, tátongó árok, ami mögöttem
az már a világé újra, hálával bevetve,
talpam alatt az érzülékembe temetve,
akár Én leszek, mikor megjártam, mit tudtam,
az élet virágának gyökeréhez jutottam.
Hála, ha lel halál hall,
hűl, öl-el, hull hal.
Szerelmes vagyok, minden kézbe
mi ételt készít a legnagyobb vészbe,
minden felhőbe mi dagadó
örömét, feltételt tagadó
könnyét önti a fejemre,
minden manó-munkálta homokszembe,
mi másíthatatlan voltával olvad
a végtelen sivatag viharába, s a vad,
mely rendeltetése szerint teszi a dolgát,
mikor elharapja gyönge áldozata torkát.
Lelkünk egy parány árny
vagy szemünkön eldőlve: szárny.
Minden apró zizzenésbe, mely belemerül
a füstölgő vinnyogásba, bömbölő zenébe Zenül,
a hangok közti résbe, min kukucskálva
egy néma tündér tekint le szótlanul magyarázva.
Minden meleg-hűsítő patak nedvébe,
mely életet lehel a szomjazó testébe,
lelkébe bölcsességet rejt nyomtalan,
ha elmerülsz magadban, nyugtalan
beszéded egy más világ ajtójába hagyod
és mesél a sejt-elem, megnyílik hugyod:

a rejt-elem. A pisád mit ád neked?
Veséd tálcáin kínálja a planéta gyűrűsujja.
Vedd el a merengő víznek kupáját,
ne csak színét, hanem aranyló alját
is szemléld meg élted medencéjének,
nedvében fürödve születtél meg.
A lány a Nádszálkisasszony maga,
mit meg nem láthatok: udvara
a világszép tündöklő tekintetének.
A fekete-tengerbe olvad a nagyképű népnek.
S a mítoszom célja az életen túlmutat,
szabadságom önként áldozom, rejtett bájod kiutat
jelent, hisz érted a Napba szállok
s a Föld alatt sárkány-szemeddel hadba szállok
s oly gyöngéd ballada dallama nehezíti pilláid,
hogy álmodba eljutok Hozzád, ragyáid,
vas orrod addig csókolom, míg
mérged feketéjét fel nem cseréli víg,
derűs, ős pír arcodon.
Érted önnön démonimmal avatásim harcolom.
Férfivá leszek vagy nélküled
veszek meg holtan. Füled
nem hallja, érti a csók
csarnokának moraját, burok
ölel körül, szalmaszál közénk áll.
Oly vékony, oly törékeny, szemem nem talál,
ha Neved csak egy percre is feledem
te nádszálba zárt gyönyör,
te az életet megvívatod velem, könyört
nem ismer, a harcos, a küzdelem.

Badacsonytomaj, 2017. 08. 10.

Szám-szára

Kisarjad a hűs halál,
dalán nevet a szík ere,
ezüstös, gyász csipkéivel
zűlt porát rajzolja be.

Szépítkező, arctalan lét,
gyönggyé merevülő szárnyak,
ősz szálakon koporsójuk
életet ad holt sugárnak.

Szendergő köd ölén ölt
madártetem körmén öröm
(férgek fészke) bont szárnyat
majd kacér kitin ernyőtökön.

Csőre csúcsán szutyok ül,
szem-üveg-teste eltörött,
szilánkjain árnyék hajol,
éneke már átöltözött.

Cirmos csípők ringatóznak
tarka temető felett.
Túlvilági imbolygással
erők leltek új helyet.

Átpozsgásult ág karéj reng,
önkényét levetve hull,
százezernyi bukott szellem
otthonaként elgurul.

Harasztoknak fátyla alól
gyilkost ell az alkonyat,
fejfedője magzatburka
mosolyától átszakadt.

Pompás penész patyolatban,
spórafelhőt ont az éj,
patkánykölkök játékában
elvásik a nyűtt taréj.

Kis kakaska koronája
fejtelenségbe merült,
tobzódó, kacér hatalma
gyermek szívekbe vegyült.

Üszkös testű varangy anya
hálaimát motyorog,
porontyai biztos ágyát
nem járja kígyótorok.

Torka szorul nyelt- s nyelőnek,
test a testbe átfeszül,
az erdőnek két anyája
megértésbe elvegyül.

Gyomorsavnak gyűrűsujja
teret old a rothadásnak,
aranymetsző csontváz meszét
beoltja egy új aránynak.

Így tágul át tér s idő
aránya a felszínen,
képzetes számokat szülve
ismeretlen fellegen.

Az Istennek szerelmére
gyúl magának önmaga!
Zigótája a világnak
felfogható harmada.

Mint ahogy az f(x) függvény
közelíti tengelyét,
létezik, hogy el nem éri
a szeretet az Istenét?

Lezsong a test a holdvilágnak
eső mosta tükrire,
a válasz már a csendbe kong
a szó mögött ürülve le.

Összesajduló kezében
imavirág üdvözül,
önként tetemre hívása
s a halál lám elszenderül.

Badacsonytomaj, 2018. 06. 09.

Illik a szó a szájra…

Illik a szó a szájra,
felidéz, megigéz,
mindig az égre néz,
a titkos magányra.

Telik az idő nézve,
elkerül, elrepül,
soha sem éppen élve,
előlem elterül.

Megül a kéz a lábon,
mosakszik, megalszik,
habozza perceit álom,
úgy nem öregszik.

Számol a kör szögeket,
sír őriz, sír írisz,
magába szerkeszt éleket,
benne roppan ki az íz.

Badacsonytomaj, 2018. 06. 23.

Szép szó

Kerget valamit a nyugtalanság a tavon,
fodrok fogócskáznak,
egymásba átáznak.
Kergetik egymást, ők tán szabadon…

Kínálja pirulását a szamóca másnak,
zárt ajkak szárazon,
fanyar, de járhatom.
Kínálja zsongását két nyíló szájnak.

Árva a nyelv is, ha már a szív végre szabad,
elhajlik a szótól,
jászol altatótól.
Árva a szív is, ha már a nyelven szól szavad!

Szombathely, 2018. 06. 06.

Ó, szív! Nyugodj!

Ki vagyok én, hogy hálám elhagyom,
elfeledkezem, mert csalatkozom,
hogy teremt Ő, az Úr, a Teremt-Ő,
a bennem búvó, ó kereszt-kötő.

Fent ragyog kelőn és nyugvón a tükör,
Vacsora-csillag fénye tündököl,
a Hold zihál, hehedzi lelkemet,
mint mamutfenyő, a fénybe felmegyek.

Ürmös illat tisztulón belém lovall,
lelkembe törve s az betörve vall,
nincs arc, se kép, nem képzelt látomás,
a szín előtt testem s nem látja ezt más.

Üstök izzanak, bugyog bent a lé,
vérkörbe, s körbe árad Ő felé.
Parázs varázs a szűz hó tetemén,
szívembe téved, hogy mit tettem Én.

Nincs hályog, hártya homlokom szemén
s akkor, csak akkor érzem: Bennem él!
Zúg harang, harsona, tündér éneke
s szavak szántóján a teremtő eke.

Ó szív! Nyugodj, ha szíve megragad,
fogja két kezed, pirkadó arcodat,
halld dalát, dúdold dallamát,
pengessed tollad, fújd vére szagát.

Pergőn körözve dobol diadal,
költőbe révül élesen, hamar,
ki- és beárad, mint hópehely szele,
pehely testében: Ti-tok, tan-mese!

Úgy ürül percben fülem ürege,
fényt őrző páncél: testem űr-ege,
halkul a szó és tűnik hang s anyag,
ez már csak „én” vagyok, ez csak hanganyag.

Vonaton, 2017. 01. 16.

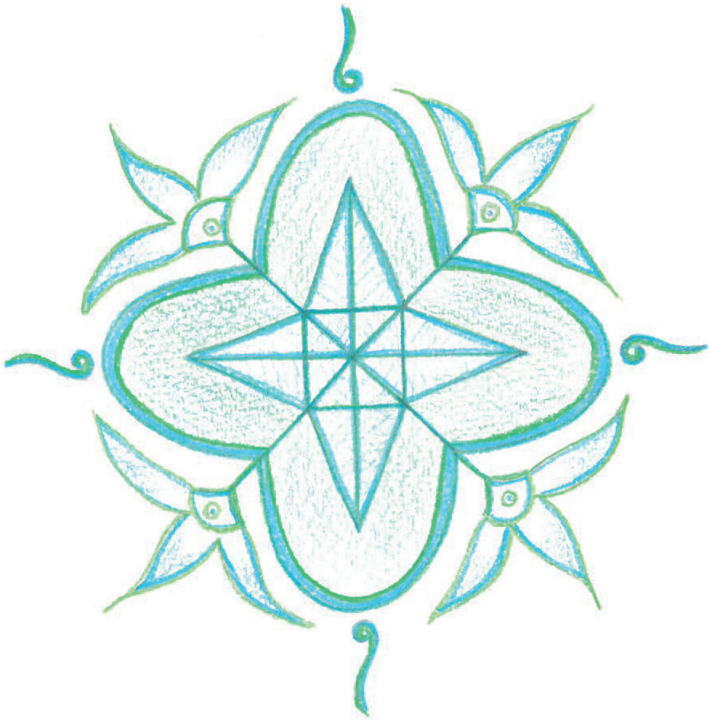

Tükörszoba

Elhűlt a koccanó szédület,
hópihe leheli bőrömet,
havas avar,
ha vasa var
sebemen.

Fakír szegek a már mély ágok,
zúdul kín, miben könnyt hálok,
zavarod ás,
zavarodás
avaron.

Cserép pereg, por a gondos föld,
szél hempereg, kajla nászra dőlt
rét, eső döng.
Rét-e? S ődöng
ugaron.

Átcsap az éji csillag csupor,
szikrát szipog, bársonyt sejt az orr,
elvet élne,
elvetélne
bűzöket.

Kosárban ős iker kísér,
tükörszoba a világ, hol él,
korom nő,
korom nő
nyelvemen.

Badacsonytomaj, 2018. 09. 08.

A pokol tornáca előtt egy lépéssel

Ó te balga, mi értelem szül
gyilkost bábnak, méregkeverőt
a medicinába s barbár ül
a kultúra trónusára? Rőt
bugyrok állathoz méltatlan
ól-lakóját szűzföldre
hittel ereszted, s a parttalan,
sekély ár merre
halad? Arctalan képed
szürreális Dali cirkálmánya,
mint a méltányos metszetű műved
legpocsékabb karikatúrája.
Hagytad az őserők bűv
pálcáját élet-íztől hűv
kezébe önként adni, azt,
s igét is hozzá a beszélni
nem tudónak s mondd faszt,
rohadást, kurvát s írni
azt nekem kell, így csak
éltető-nedvem pusztul el. Sakk,
ez a helyzet. Míg más-
világodba belemerülsz,
saját akasztófád tövében ülsz
s locsolod. Bár fás
kertet őriznék s a kertészt
nem írással bolygatnád
fel, de ki most részt
vállalt, tegye a dolgát.
Lassú, tündértelen szélben
a foszlani képtelen iparszolga
az Ősanya kéktől izzó tengerszemébe
véreret, árpát képez: az ember mocska.
A hegyek leprás, porhadó testit
vájják bányász-baktériumok, az „igazat"
keresik. Tekints le te gőgös, itt
vagyok, ez a mű, az alkotás. Divat

guru az úr, palotapincsijét szvetterbe
pipizteti s feszes farkasok mellett
élni képtelen gyötrelembe
veti, míg makacs, morgó csahosoktól heget
nem varr rá a teremtésbe-való.
Mégis valami szüntelen arccsonton
pofoz, hogy: Nézd, az ott álló
szerelmet, az itt ülő hitet máson
okoz. Hogy tudtad báránynak elleni
magad e ragadozó, zabálni
téged akaró verembe? S mind
a szép bimbó, suhanc madár addig
szöveted testibe szövődve szint
úgy, mint te, értük halva ízig
szolgál. Állj! Dobd el a burgert az asztalról,
a burgonyaszirom nem virágról
való, a gumiscukor
macit nem látott még soha,
oly rideg a valóság, oly mostoha.
De értem én, vederből
evickélve szép felemelkedni,
de dögből, hullavérből,
tetemtoronyra tónust tenni…
– Nem ezt kell! Megtanulni a
vödör oldalán hittel állva
felmenni, akár az élet tudó
bűvész. Te légy Hudini,
ne az ki Káin példáján a zúzó
követ felemeli. Hagyd ott,
az odavaló! Légy tájépítő
a természet templomát seprő
zarándok szerzetes, hű
szolgáló, igaz, önkéntes szívű!

Szombathely, 2017. tavasz

Keresztes

A pókháló langy-kenyerű fehér szála,
Úgy fekszik a rózsabokron,
Akár csodálattól őszülő természet hajkoronája.
Fellegvára, tiarája a cserjének konokon
Születik, a szolgálat művészi csodája.
Vacsorára kényszerítve nyolc lába megfeszül,
Ahogy átjárja rút Istene gyilkossága,
Miként kevély dicsőségére ölni készül.
De szépen is öl az, ki halhatatlan!
Keresztre feszítettél, hogy magányodat
Oltsa, ki feléd menne, s csak miattam
Képes voltál felnevelni keresztes pókodat,
Hogy megérthessem örökös áldozatodat.

Szombathely, 2017. ősz

Találkozhatnánk

Fénylő, apró foltok meg-megvillannak,
Az őszülő park, hulló hajának
Langyos ölelésében, akár meggyötört
Kitüntetés. Értéke már megtört,
De örök sége lángcsóváit ők,
A víz parány légvitorlási, a tündök
Ölelő kristály teste megtörve rangjára emeli,
Ahogy elmúlását a háztető darabokra szeli.
Ekképpen esik részeire az egészség világa,
Gyújtósként tördeljük a szépséget a kazánba,
S mennyi háznak melege fűti túl magát,
Túláradva határin kisajátítja a teremtés színpadát.
Szusznyi hullámok önzetlen ujjai
A haldokló világ sugarait árasztja ki,
S akár egy szüntelen megnyugtató simogatás,
Sásokon fények játszanak gyermekded versenyfutást.
S az örök érem ragyogása díjazza őket,
Az egyetlen pillanatban az Úr kitüntette a mezőket,
S nem feszeng díjtalan, rangtalan a holt sem,
Miként az emberfia is tehetné csendesen, bölcsen.
S utolsó szilánkjai még retinámba vájnak,
Cserepektől megtört színei a napelnyugodásnak.
S a hűsölő köd nemzetsége megnyugodni készül,
Családias bizalommal a fűszálakra mellém ül.

Már szemem nyitánya óta figyellek téged,
Huszonegy esztendeje kémkedek utánad.
Megvertél, közönybe fürdettél, megcsókoltam képed,
De gyűlölettel sosem tudtam nézni hátad.
Mennyi arány merevíti képtelen porcikáid!
A világot sűrítetted magadba egészen,
S még mindig járom poros, ódon szobáid.
A művem, mi homlokod glóriája, még nincs készen.
Egyszer, majd egyszer megmutatom neked,
Mekkora a végtelen, mivel egykoron
Remélem, magad újra megmérheted,

Megismerve mivoltod szentül, igazon.
Nem baj, ha gyűlölet sarlói szabdalnak tétován,
S megvető közönnyel nézel az úton felém,
Akkor vigasztalón, arccal a domb harmatos oldalán
Homlokomra csókot ád, hitet teremtve belém
A talpalatnyi otthon. Még néhol
Zöldellő pozsgáin szerelmes arcának
Megpihenhet idegene a kornak, hol
Szolgálatot teszek a megbocsájtásnak.
Tudod, te sose kérdezted, hogy vagyok,
Érdeklődő buzgalommal, s ha feltettem
Neked kérdésem őszinte kíváncsisággal, ok
Nélkül üresen kongó válaszodban hevertem.
Kezet ráznék veled, elismerő szorítással,
Váll veregetve kacagnánk mohón az ajtó előtt,
S előre engednélek kedves ajtónyitással,
S a mennyek csarnokában már nem látnál háztetőt.
Legyünk barátok, Ember, figyelj rám!
Bár hallanád zsoltáraim a diszkóban,
a TV előtt ülve, s megtudnád,
Mily magánnyal várlak téged, ezernyi szóban.

Szombathely, 2017. ősz

Közvagyon

Jaj, melyik bolond énekel háladalt,
Mikor alatta csak szikes, kikapart
A part? De mégis lábujja göröngyi
Úgy hidalják felül repedések ezernyi
Apró árkát, akár anyai öl
Az újbóli találkozás pillanatát,
Mikor idő és tér, miként öböl
A jelen partján torkolja önmagát.

Elgondolni képzeled magadban a végtelent,
Mint ha kenőkéssel vágnál száraz kenyeret, fent,
Acélos helyett, markolnád a vizek cseppjeit,
Palackba rekesztenéd a hegyek légvételeit,
Mert azt hinni véled, hogy nem feslik
Le rólad, mit nem neked szabott a szabadító.
Már akkor erényeid hímezte, mikor szik
Se volt még, öntudatod magvát szívvel tápláló.

Úgy hiszed, ostorod nem te fogod,
S kínozva, szégyenítve önhited sajnáltatod.
Hol van még menyegző ideje,
Mikor szíveddel hitvesül a mindenség veleje,
S az emberlét kelyhébe újbor tölthető?
Hol van még a jegygyűrű kezedről,
Mit holló hozott neked közeli messzeségből?
Fátyol mögött az igazság arca sejthető.

Könnyem Jánosé, örömből fakadó,
Cseppkövet építő, sóval édesítő, munkálkodó
Élet, melyben lassan, önzés, sietség nélkül
A föld az éghez repül, s az ég a földbe szenderül.
Nézd, kulcsnélküli lakással a hontalant!
Csak akkora a fájdalom fajtalansága,
Mekkora az emberben a földi árja
gondolat, hogy szépsége önmagától fogant.

Úgy szeresd a gyilkosod, mintha szívből ölne,
Mintha szerepét, vétkét, fájdalmát érted töltené be,
Miként a szeretet se hagyta el, miből élte vagyon,
S kincseit szétszórva, lényege immár közvagyon.
S ne hidd, hogy bankjaid kamatja gazdagít majd téged,
S hiteleidet más kárára felhalmozhatod,
Mert csakis most, a csend tárcájában tapasztalhatod,
S tallérjaid tovább adva gyarapítják a szépet.

Badacsonytomaj, 2017. 12. 24.

Neked írom

Fiatalságomban linóleum felett ülök,
S a mocskos, irigy gondolatba belemerülök,
Hogy alattam miért mozdulatlan a cement
S az emberség melyik kapualjba ment?
Beleborzong talpam minden húsa, bőre,
Hogyha rálép a haldokló világ fekélyére,
S könnyem előbb kifakad, mint a duzzadó kelés:
Aszfalt-fekete főemlős lélek-nem-ismerés.
Hogy merné ismerni világát a világtalan,
(Önámítva kiutat kutat, de nem szeret),
Félve bogártól, mi untalan csípi a viszketegséget,
A forrástól, miben lehet élet és emlékezet van,
A sártól ,miből gyúrták kegyesen, zavartalan?
Kegyelemből alkotott hajléktalan,
Ki tivornyázik kifeszítve a lét felett,
Akár a drótkötél, mire a telet
Vészelő madár tán még rászállhat
S fejedre szarva sem hat
A posta. Te kis szaros,
A világ, mit bitorolsz zavaros,
De alamuszin, csendben tágítasz
S demokratikusan ásítasz,
Szarva a mindenségre.
Pofozd már fel magad végre,
Mert én, nem üthetlek agyon,
Bár tehetném, de azzal Istenem tagadom!
Istentelenségedben is ten magad
A Tan vagy, támaszt ad,
hogy még saját ólad
Szegletire fákat, virágokat
Ültetsz, hol keveset, hol sokat.
Tövéből, ágyásiból a mocskot felszedem,
Hogy eredődre érzete tisztán vezessen,
Tested életfáján az emlékezet,
Hogy egykor ember voltál a tájban,
Nem önéned fogja a homályban,
Elavult, rideg gépezet.

Szombathely, 2017. 10. 18.

Finomító

Felszentelte a zivatar
a puszta, tar
utcák kövét,
milliónyi porszemek pupillájába
jelölte ki a mindenség köldökét,
zsinórját belesodorta a lélegző szájába.

Megduzzadt a száraz
világ s mindazt,
mit beleoltott a hűvös tudomás,
révülten párává ringatta a közös látomás.

Együtt remegett porszemek szelleme,
ködölt kurta képekké hajló figyelme
a közterületnek,
megtért könnyűségben egyként lebegtek.

Beleszippantottam,
megteltem vele,
akár templomok, megtisztultam.
Mély mirhától, szakáll
őszült ezüstön,
szűrűn gyűrűzött bennem
e füstön,
mit az emberi nem
részegen keres:
a szabadság,
mi e városi valóság
elzüllött zápora ködén repdes.

Beleszédült,
mi mereven állt,
betonokba belekalapált
koholt képzetek oszlopa öszedült.
A rémület otthona repedezett,
mit önkényül az ember, kényelmébe rendezett.

Elragadtatott,
mit ekkor láttam ott,
szigorúan szólott
hozzám felhők földi harmata.
Árjában szomjat oltott a kevélység,
a város adta
ég-telen keserűség.

Egy olajtócsába
színek csonka mása
szeretkezni tanult.
Őslények látomása,
megkövült hatása
e merengőn kitárult.
Tán azért rejtezett a mélybe,
sűrűn, feketén folyó éjbe
a bukás kiontott vére,
hogy gyó-gyúljon,
szűz olajjá tisztuljon
e fényes földi térbe térve?
Hidegen,
de nem idegen
préselve,
a Föld szívét
e vérrel tölti,
szeretetét
talpad alatt üvölti.

A füst megtörte, mi
megtérhetett volna,
kétségben szolgálni
használta economicusok
kínzó karma.
Ősi, önző ösztönök,
önkénnyel öntözött
sarja e gépvilág,
sírján kátránytól magtalan művirág.

Tovább él az anyagban,
kéjben, hazug szavakban,
vérben, zabálásban,
pénzben, ártó lázban
az űr, mit birtokává
ragad a tagadás
s önnön vákuumában adakozássá
oszlatik szét az öntelt, belső nyomás.

Ki törvényt bont a világon,
újra rendre kényszeríti a mindenséget,
szenvedéssel, pusztulással
tanulja meg az egységet,
érte szolgáltatott igazságon.

Markolókba szorult
markolásunk,
kiszáradt múlt,
az miért a földben,
nem lelkünkben ásunk.
Elfásult a lélek,
akár ősi fosszilia,
de Én, még Emberként
Istenért élek,
ne értem sírja
a bánatot, mi sért
égi és földi misét,
e mesét,
mely Én vagyok.

Petróleummá oldja bennem
e sűrű, alvó szikrák hallgatását,
mi megszülte lélektelenségem
s finomodva folyik fénnyé,
bevilágítva lényem lakását,
mert Általa tisztulok ténnyé.

Lepang a rang,
az eső lehullt,
ki keres, a Hang
csendjébe kigyúlt.

Gyergyószentmiklós, 2018. 08. 05.

Köpet

De fáj, hogy köpni kell,
mit nyelni nem tudok.
Torkomban nyüglődve,
így köpetté kárhozok.

Elfödi szégyenem a por,
beszívja szennyemet,
füvekké oldozza mind,
azt a rengeteg nemet.

Hiába nyelsz, ha nincs hova
s hazug szavaknak magja sincs.
Lehajtott fejjel menj haza
s végig szemébe tekints!

Nem hazug gazoknak lénye
él tovább szemébe: szín,
hanem vidulva megbocsájt
általa a szörnyű kín.

Badacsonytomaj, 2018. 07. 01.

Kutya

Veres palatetőn pattan
mohón a mohán az alkonyat.
Csillagok együtt járják arcomat,
míg elfeszülök riadtan.
Egyedül szeretek.
Itt fordul ki,
az ég peremén,
csikordul, ki
vagyok: Én.

A magasfeszültség
deleje búg tompán,
így zúg az ürességben
bennem.
Növelnem
kell téged!
Itt készül valami,
a süket világban hallani,
hogy vallani
kell nekünk,
vagy elmegyünk.

Záróra!

Alámerül a világ az éjbe
s én várom őt,
más-világnak róla beszélve.
Izzadt temetőt
bont az álom,
libegve várom, várom…
Ébredni tanulok.

Olyan szenvtelenül
pisálja a bokrot
egy kóbor kutya egyedül,
csokrot
köt a járdán
a dolgát járván.
Sárga gőz virágzik,
leveleken csepergő jácint.
Bár így könnyítene
magán, mi most nehéz,
míg csereg,
ellazul a kéz.

Így pereg, remeg
a zenit felettem.
Nincs étvágyam,
nem ettem,
üres, vetetlen az ágyam.
Konokul megint
az éj megint
lágyan.
Valahogy
az ember mindig
földre rogy.

Én láttam, mikor
a végtelent temették
s e hugyos bokor
a bizonyíték.
Elaludt, kialudt világban
egyedül Én láttam,
csak álltam, vártam.
Így vár engem a határtalan,
magában, csendben.

Legyek elegyednek,
őrei a születő rendnek
s a forró salak
izzik, szárad.
Kérdeném: Kioltsalak?
Roppant bűz árad.
Ez a te várad,
a kalyibád, a hibád.

Elszárad az ürülék is,
szemem is kiszárad,
úgy nézem.
Elfárad
a föld kis
pontja, ahogy szerényen
akarja a ganajt.
Nem hallat jajt,
nem fertőzi szégyen.
A lenge levegő,
mint áttetsző
szerzetes ima alatt,
– mennyei szemetes –
kibe szentség szaladt,
magába fogadja,
szívét megadja
a rendnek.
így gőzölög,
mennek a szagok, hömpölyög
trágyás tiszta illatok
angyala szentté!

Hallom a törvényt
és szegni
csak kenyeret lehet.
A vekni,
a késsel áldott!
A szent teret
szemem oltárán
szenteli a könny.
A halál csak kovász,
a menny zsoltárán
néma, csak a közöny.

Badacsonytomaj, 2018. 07. 04.

Parti éger hűs tövében

Lehullik a Nap a vízbe,
parti éger hűs tövébe.
Halak, békák vacsoráznak,
szárnyas, ezüst gyöngyöt rágnak.

Felhangozik est imájuk,
békét brekeg angyal szájuk,
s a víztükör bíbor színe,
mint kehelyben Krisztus vére.

Tekintetem vízen járva,
elmélyül a múlt titkába,
mennyi ember vére-ere
folyt már össze a vizekbe.

Az én hugyom a vizekbül,
felmászott az anyaföldbül,
az égerbe ég el végül,
az vagyok Én fényességtül.

Mutasd meg a jó Istennek,
ki vagyok én, s zöld színednek
smaragd tükre, és kérgednek
veressége, ragyog értünk szívessége.

Kalapomat leemelem,
szőke fürtöm megszeretem,
s redőimnek majdan helyét,
mostan a tiédre tevém.

Csókot neked oda adok,
ahol ülve fejet hajtok,
ahol szíved ibolyája,
legyél tüzem hű gyufája.

S elég bennem minden salak,
folyt arannyal tisztítalak,
fellegekbe, földbül, szívbül,
elfogadlak test-véremül.

Parti éger hűs tövében,
fent aranylok már az égben,
földbe ástam aranyamat,
magyar szívem igaz maradt.

Szombathely, 2017. 05. 16.

Súg, búg a víz…

Súg, búg a súgó leány,
Övé a tiszteletből fakadó magány,
Övé a szürke szépség, haja
Fonja a dia-dalt. Baja
A baját bájjá bújja,
Fújja az ég harsonája
Szólamát, szárnya hártya
A szíved burkán, látja
Örök ördögöd, a dögöd,
Vele a Föld kebelébe döngölöd.
Füled kagylója az övé,
Benne hallod szavát. Kővé
Váltan a partod,
A bánatod neki bevallod.
A Duna dana dúdóna,
Ahogy Vica szíve szava fordulna,
Benne akar a kár szentülni kéréssé,
Úgy szüli a víz posztóját szürkévé.
Szerény nyereség a tünemény tanácsa,
A Súgó-Vica öreg, bájoló tánca.

Baja, 2017. 08. 17.

Angyal

Arany angyalok glóriája csillog
a távoli szárazon, szívem ragyog.
Így fénye hazám tükrére fókuszál,
mint egy világítótorony, tovaszáll
a tekintetem, pásztázza önmagát
a már csak a halovány fény világát
táncoltató vízen. Sötét parketten
az őszi fák kara játszik könnyeden
teste hangszerén, s lágyan tangót lejt az
angyali fény s a kemény kontúr. Igaz,
én is lejteném, csak szállna le ide
egy ünnepélyes öltözetben, ő, de
csak is ő, kivel e pompás éjszakán,
a balatoni tangót eltáncolván,
testünk összeforr az árnyas víztükrön,
majd alámerül szép szívünk örökkön.

2013

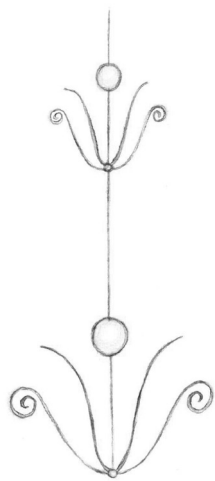

Mar-adj!

Ne okold a boldogságot,
így csókold meg, aki várt ott,
ahol te.

Bolondítsd át a világot,
te indítsd el ezt a táncot,
csak vele.

Hull a lé le, zsineg karod,
szám elé, te így takarod
szavaink.

Közel arc, pilla elill le,
könny ő, harc, pupillám te
s szemeink.

Bírom még, roppantsd át karom,
sírod, ég, porrá bír e rom,
még maradj!

Ne szólíts, hadd gyúljak veled,
ne bólints, tudom, engeded,
míg mar, adj!

Badacsonytomaj, 2018. 08. 27.

Walt ser

Keringek. Lebegek a semmiben.
Úr vagyok az Úrnak nagy űrjében.
Cseresznyének a jövőre nyíló
legszebb virága, süllyedő hajó.
Vagyok, mert lennem kell, érzem, mi fáj,
látom fent a lenge pókhálót, báj
dereng róla, ahogy a keringőt
járó levegő fújja. Babonáz,
az, mi másoknak csak múló időt,
az élet koszát jelentő rossz pókház.
Könnyeden táncol a lengő léggel.
Sír a háló, pedig még tart a bál.
Táncolni csak a láthatatlannal
tud, de hiába, hisz csak ő, ő száll!

Pápa, 2013

Bál-a-tón

Miként határtalan csípőd vezet,
úgy hajlok téged tartva, akár vizet
dajkáló levél ága. Tengelyed
hadd én legyek! Fodroznak hullámok
áldott hasadon. Álmodó-álmok
thetajába ringassanak és mélységed
mozduljon általam, karomba dőljön
foghatatlan fejed, csak meg ne öljön
mérhetetlen zafírkék szemed tükre!
Simuljon combod az enyémre lágyan,
sellőként úsztasd kezeid! Vágy van
habzó ujjad simításán. Örökre
elragadta lelkem libbenő lépted,
hableány hajad a szívembe szőtted.

Badacsonytomaj, 2017. 08. 10.

Másnaposság

Csendes nap a vízkereszt másnapja,
nem pattog szél, nem forog a karma
a történelemnek, az időt savanyítja meg,
amit a hazugok, kufárok tesznek.

Nem merik magukénak tudni mítoszát,
élő, lüktető, tisztító ostorát,
mert nemzedékek szégyellnék el magukat,
hogy ma kárpát-királysága merre halad…

Ha Királyodnak mered mondani Nevét,
el tudod viselni erkölcse tiszta hevét,
mivel világnak templomát tisztítá az Úr:
itt, hol szíved dobbanása meglapul.

Badacsonytomaj, 2018. 01. 08.

Kór-kép

Ellobbannak a kövek
a bőr fedte talpon,
megdobbannak a fellegek,
így maradjak talpon.
Hő heverészik, akár
havazás, vérző fehérség
e színtelen varázs. Az ár
lebereg, melegen ég,
néztemben megtörik
a távoli messzeség,
úgy hajol e kép,
akár mi ép: az emlékezet,
mi alázatból munkanélküli lett.
Így üli rabságát a rekkenő erő,
a mező elmerengő
láncain, mit elszáradt
fűszálakból font
neki a fáradt gyepű. A hont
aszott lelkek karja,
ekképp aszalni akarja
s rám néz e poros,
köves, keréknyomtól szoros
szelet hely, melyen állok,
remegnek, ficegnek a vállok,
a forróságtól telt mellen.
Ne kelljen, ezt látnom!
Mond, barátom,
miért nem tudok sírni,
ahogy hazám se fog,
s miért kell úgy írni,
hogy kocorog össze a fog?
Miért vak délibábtól a nép?
Nem érzi húsán, hogy szülőjébe tép?
Izzad, zihál a hitetlenségtől csonka haza,
hő-börög, hő-zöng a tömeg,

ahogy most ég a gyöp gaza
s a magyarság ős igaza
süti, pörköli meg
a sorsunkat, mint vasat.
Önként felfénylesz,
vagy a kigyúlt múlt átszúrja hasad?
Metszetlen külföldi almafák
a meztelen udvaron,
gyümölcstelen tuják
a termésköves ugaron
s a cigányok, a puják,
vagy tán mai magyarok…
Én csak remélem, Ember maradok.
Koravén lelkek
(magyar költők)
nekünk beszéltek
s beszélnek ők,
én csak tolmácsolok,
ma erőtlen erdészek
helyett, mint özvegyasszonyok,
erdőink maradékár vigyázok.
Úgy, de úgy fázok
a napsütötte nyárban,
mint rákos remeg a sugárterápiában.
A szívek önnön tele,
iskola, média, politika tele
van vele, s a hócipő, miért háborog a magyar,
belülről havas! A zavar,
akár diófa avar
lassan kisajátítja a teret,
így savanyítják el a magyartalan lelkek
a termékeny népszellemet.
Itt a víz tiszta, de már apad,
addig ne igyál, míg fel nem fakasztottad magad!
Rab vagy, amíg a szíved lázad!
Börtönt építesz e, otthont vagy házat,
hazát, holnapi magyarok honát?
Déd mamám még vígan nótázott bármikor,

öreganyám, pityereg, fájón énekel,
anyámnak hiányzik, bár hallgat, mint e kor,
de fia, újra derűs dalra kel.
Kell a nóta,
mint még soha,
meggörnyedvén dalolom,
hogy boldog vagyok,
mióta élek,
mióta járok,
mióta beszélek,
mióta Nap kél,
Hold ragyog,
mióta a Szél
a fák ágain ropog,
mióta e táj befogadott,
mióta anyám testéből adott,
mióta elődöket véremben hordhatok,
mióta Istennél, Embernek tanulhatok,
mióta emberként, Magyar vagyok!
Őriz e vér,
s én őrizem őt,
ahogy vizet az ér,
az óceánba ömlőt.
Ó, te balga magyar,
nem emlékezel,
csak tovább hazudsz,
mint fiatal magyal,
időtlen álmot aludsz…
Általad beszélt a mese,
a dal, viselet, faragás,
rólad álmodott Emese,
nyelved maga a varázs-
ige, benne zümmög tündérek éneke.
Gyógyított erdőd,
kerted, kebeled,
imád, ha Istenhez emeled,
megleled eredőd.
Vállalom, mit elődeim elhibáztak,

nagy viharban, keseregve áztak,
én rólam közös mocskunk mosatik,
ekképp Önvalóm meghallgattatik:

Isten, lám áldalak, mert ma magyar vagyok,
jó kedvem, bőségem imáimban ragyog,
védőkarod így, rendednek szabadsága,
űz ellenségem: tagadásom képmása,
balsorsunk vállalva szabadulok tőle,
a tiszta szív gyúlása: nemzetem őre.
Érted vagyok magyar, kínunktól szabadít,
lásd, a múltunk csak most szabad, veled és itt.

Ámen!

Badacsonytomaj, 2018. 08. 09–23.

Mai magyar éneke

(Somlósi Mihálynak ajánlva)

A Balaton remegősen érc hangjával dalolászik,
mint egy repedt tárogató, min a könny is kivirágzik.
Égi övön felhő ül meg, csatja csillag, szíja idő,
évezredek kapaszkodnak, szakadoznak, ha felejt Ő.

Elmerengő árvaságban csüggedt szívek fonnyadoznak
és magvaik vértől könnyes tulipánként virágoznak.

Őrzőink a bércek alatt (szent tudomást bír e sok vén)
izennek, hogy nemesedjünk szellemünkig szeretkezvén.
Magyarságnak tükrösében, vizeinken ül a levél,
Bódogságos Asszonyunkról hazánk ege ekképp regél.

Elmerengő árvaságban csüggedt szívek fonnyadoznak
és magvaik vértől könnyes tulipánként virágoznak.

Igriceink ígéretül, igazságtól megigézve,
felhangolják a lelkünknek ős zengéit új reményre.
Madaraink dala, röpte felfakasztja szárnyainkat,
ima-léptű zarándokok vigasztalják tájainkat.

Elmerengő árvaságban csüggedt szívek fonnyadoznak
és magvaik vértől könnyes tulipánként virágoznak.

Ezredévek vétkeinket önhibánkból szaporázták,
korszellemek vérünk szívét égi-szeggel kipróbálták.
Viseletben a magyarság, vállalása az öltözet,
országával önzetlenül mintázza az égi szüzet.

Elmerengő árvaságban csüggedt szívek fonnyadoznak
és magvaik vértől könnyes tulipánként virágoznak.

A Balaton hullámain falevél ül, titkosan szól:
„Magyar szívnek szív pitvarát tárjátok ki szépen és jól!
Felövezett eged alatt érted hulló esőben állj,
nefelejccsel a kezedben, mai magyar, Emberré válj!”

Elmerengő árvalányhaj a múltunkért nyiladozik,
de a magva tiszta derűn, e tavaszban kivirágzik.

Szombathely, 2018. 08. 29–30.

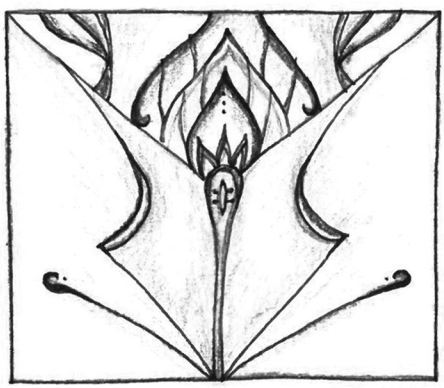

A-kar-ás

Tört berek burok repedezik,
tücsökzene az égbe meredezik,
sudár fűz villája között
a horizont szeletekbe törött.

Milyen apró is a rügy az ágon
s benne évmilliónyi szunnyadó álom
s a mohák asszonyi ölelése alatt
sejtünk még egyszer ennyi gombafonalat.

Apró szövőnő zöldellő fonállal
gyepünket készíti harmat berakással.
Ha látnád, hogy perdül keringő
a pitypang rokolyája körül, hívő

a harangvirág, kongatja zsoltáros,
irgalom dalait, de kínos
nektek a csend, tompán szól
bennetek, hangtalanul dalol.

Paraszt vagyok, kaszálni akarok
lágy parlagot, nem tőkéért nyúló karok
százát, vetni akarok magot
s nem mások vélt, kapott

hibáját. Fejni akarok kecskét,
tejúton érkező anyaság szentségét,
nem marhát, mérgezett egeret,
cincogva kolduló cigánygyereket.

Aratni akarok, aranyló búzát,
nem babérok üreslő, feslő koszorúját.
Zenélni akarok furuglán, dudán,
nem recsegő, ropogó villamos micsudán.

Tüzet akarok rakni kért fából
gyertyának, mi meséhez, imához szól,
nem azt, mi iparilag előnyös
hőértékre redukált halotti hős.

Aludni akarok csillagkör alatt,
galambháton repülni, hol még kapu maradt,
nem csak lámpafények gyúlását lesni
földtelen-égtelen börtönbe szenvedni.

mandula, dió, szilvafa,
mondjátok, hogy nyílik szezámnak kapuja,
hadd táruljon szívem tűzben lobogón
dzsinnt szabadító kéréssel vigadón.

Attila almafa akart lenni vadon,
én pitypangként szálljam az eget szabadon,
hadd fésüljem a szélnek fodros haját,
kifésülve belőle az ember búját, baját.

2017. tavasz

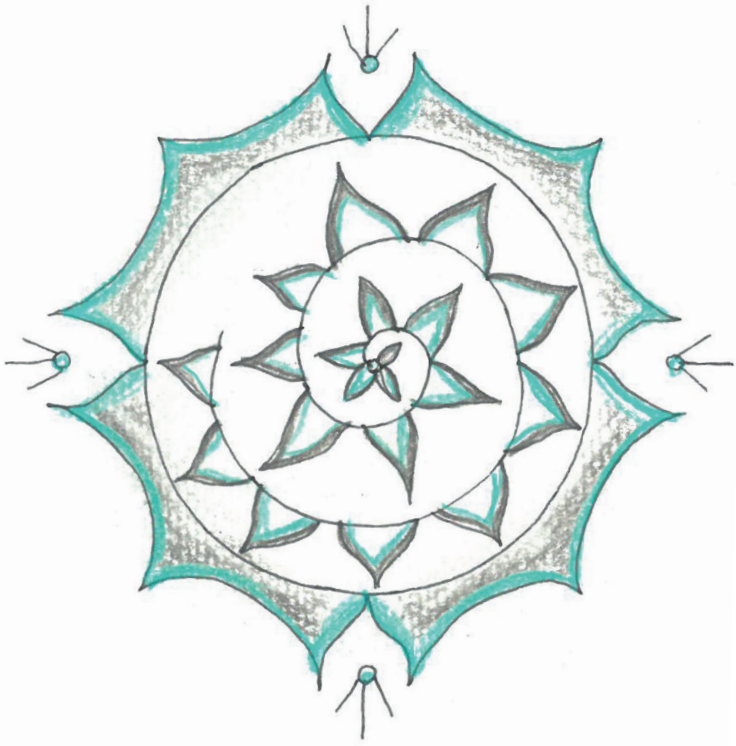

Isten hozott!

(Marko Pogacnik üdvözlése)

Hány, mennyi titok, fény,
ige vagy szitok, kusza szövevény,
szemtől a szembe, nem eszembe
igéz, hogy most
itt Te mesélsz. Fontost,
szépet, de igazat beszélsz,
pedig a csenddel élsz
barátságban. Láttad
a bölcsességet a faágban
s az eget tüdőfűvé virágoztatod,
mit a szív lel,
így szívlel
téged ki ma magyar,
ki a tájba járva, rétet éltet,
erdőt beszéltet,
tárogat világot, szaval virágot.
Te ismersz,
minket régről, tudod,
kihez beszélsz, felelsz.
Szemedbe, szádba, tenyeredbe hatol,
mit itt láthatol.
Harapj, lágy kenyeredbe,
hörpölj bort nevetve!
Itt az kereng templomon, dalon,
mesén, szoknyákon, szabadon,
mi megnyilvánul csillagon, virágon.
Vállalom, mit nemzedékem:
e szellemet, mi itt kihajt.
Életemmel védem,
ne vér, de dal öntözze a talajt!
Gyónni, tisztulni jött,
ki ma melletted döntött
s az idő maghasad, földre öntött
a kar, mint Te jársz,
s a bűn fuldokol. Vársz

ránk, tudod, kik lehetünk,
ránk vár mind a hetünk,
szótalan ezt szólod.
Mint a jó bába, együtt vajúdod
az Anyával az égtelent,
nehéz szüléstől felfénylett
homlokát borogatod,
hisz a végtelent
születni láthatod.
Kellett, hogy lásd, itt e bölcső
a Föld ölén, s bölcs Ő,
ki a léleknek faragta.
Márk, neked nem dadog szavad bizalma,
az Új-Földdel együtt bömböl.
Oszlopait döngöld
le a mindenség templomának,
te szabad-kő-míves,
munkád alázattól íves,
meghajlik tőle a kevély nyak,
fejet hajt a szív az Anyának.
Mi dolgozni akarunk,
imára, kapára nem rest a karunk:
Áldom, ásom, egy év ezrede,
áldomásom egy évezrede
mégis átvirul,
mint szerelem kipirul
arcom hajszál rózsakeresztektől.
Mesélj nekünk az igazság felől!
Eljöttél hozzánk,
mint régi ismerős,
mint égi jó regős.
Idevzel téged Hazánk,
oroszlán szíved ős-
erőtől sűrű láng!

Badacsonytomaj, 2018. 06. 21.

Ott vagy hun

Magyarság: elfagyott tulipán,
parázs remeg a pipán,
így tél van.

Bánat heve kifele kopog,
a hó cseng, hazám ropog:
Halld szavam!

Boldogtalanok, magyar lányok,
menyecskék és asszonyok,
nincs szoknya?

Ej, a szentségit, fülelj népem,
kék harang kong az égen,
Asszonya

világnak, Királya magyarnak,
méhek dongnak, rajznak
Hold-lép-be!

Én férfi legyek, asszony mellett,
nekem gyermeket ellett
itt-lét-be.

Ott vagy hun hun otthun vagy,
nemezve így megmaradj,
így-mar-adj!

Badacsonytomaj, 2018. 08. 10.

Mellettem

Most ne ülj le mellém, kérlek!
Hallgass engem, míg nem szólok!
Csak a világot mesélném,
önmagának elbeszélném
Szólíts engem! Már hallgatok.
Mellém ülj le most! Ne! Kérlek…

Mért nem vártad meg, míg végzek?
Most te légy türelmes hozzám!
Csak rólad beszéltem volna,
közeledben a szám nem szólna
Türelmetlenül bújj hozzám!
Mert még megvárod, nem végzek.

Szombathely, 2018. 06. 06.

Pólusaink

Csak egyszer járna át általad
az öntudatlanság meztelensége
s teljes bizalommal válnák szénné
szíved halovány kis hevébe.
S a két világ felszínén
szívünk összeérne egy pillanatra
s az új világ születését
az idő elragadja,
magába zárja pólusainkat a tér
s egy parányában a képtelenség összefér.
Nem ezer csók, hús, könny,
mi bennem időn-téren túl megmarad,
hanem, hogy szíved, csak szívemben szabad,
egy bennünk, mi nincs: a csönd,
mely elnémulásomban születik,
ha újra felismerjük egymást.
Két Név az emlékezetben feloldódik,
a megismerés időtlen nyújt szállást.

Ballagva járok szótlanul keringve,
lépést lépés után festve a térre
s zavart élességgel lényed kerít be.
Szúrós kölnik tüskéje között
virágod átillik, orrlyukamba költözött.
Imbolyog léptem határozottsága,
pedig könyörtelenül tudom: ezt hiányod játssza.
Apró árnyalat a gyötrelem és közted,
mégis tudván ezt, emlékedet tüdőztem
le s az időből kiszakítva naivan hihettem,
hogy egy pillanatra akkor Te voltál velem.
Egyszerű és tökéletes a szenvedés,
mennyi gyönyört felfakaszt vele a kéz.
S hogy magamtól, érted, szabadon teszem,
törvényt bontva: a szabadság a szerelem!
Bármit teszel, tedd, hidd: én boldog vagyok,
mert a félhomályban is valami belőled ragyog.

Szombathely, 2018. 05. 23.

Visz-Lát

(egy székely menyecskének)

Érthetetlen oltalom
kéjed felett, te bár
alatt lennél, irgalom
nem érted nyúló tárt
karomra. Mennyi derű
fakad ajkad barázdáin,
veled szeretni oly egyszerű.
Énekelj, szavalj szivárvány húrjain!
Ne bánd zárt kapuinkat,
nem Aladin vagyok, mégis
tárult a szezám, kódis
lámpában várok benned újakat.

Székelyudvarhely, 2017. 08. 03.

Hold-dalom

Kerek tükör a Hold
kör alakja, a holt
is táncot járva még,
lágy fénylepedőn ég.

Néha bele-bele
pillant arcom tele
magával, s visszanéz,
telő mosollyal igéz.

Tükröm, tükröm mond meg nékem,
van-e igazabb nő földön és égen?
Magamról már többet nem kérdezek,
mert általad magamban mélyen elveszek.

Ha mértan-tudó lennék,
érteném, szegleted hol bújék
meg, mint egy örök nő,
ki csak folyton-folyvást nő.

S értem, ha kell, fogyatkozik,
s nem fogyókúrára hivatkozik.
Ha kottázni lehetne lelked,
ritmusod, az zene lenne neked,

s nekem, tánc veled, ott fent,
fekete viaszos parketten, csend
csend-ülne, csillag hullana,
csak fuvolázna a szél könnyű szava.

Szeszélyes szemérmed szűzi,
ahogy melled az ében gyolcs átfűzi
az éjben estéjid alatt,
mégsem érzek köztünk falat.

Mintha arra várnál,
hogy zárt ajakkal ágynál
simítsam le gyöngéd karral rólad,
majd csak órák múlva szállja ki alólad.

Leányka, csalfa ember,
asszony s boszorkányos ember,
mind téged illet. Tanítsd
őket szürke szemeddel, borítsd

Csak egyre bűbájos karod,
hogy boldoggá tegyél, tudom, akarod,
mert szerelmünk örök,
tudd, sem érted, sem másért nem ölök.

S ha eltűnsz előlem ősi homályban,
langy égről, lépcsőn lányt adj az ágyba,
fény haja hulljon részeg testemre,
két kéz boruljon szerelmesekre.

Hadd járjam vele ősidők táncát,
halva-hallatlan letépve láncát,
csördüljön csillag, hulljon le égről,
sírjon vállamon, ne csak egy képből!

Mutasd meg arcát kerek képedben,
hadd legyen nyugtom izzó fényedben,
vagy égess el porrá, hadd szálljak széllel,
föl a magasba, szívedbe vérrel,

szúrja por szemed, könnyezzél tőlem,
ígérve hűen, embert nem öltem,
embertelenül szemedbe érve,
könnyeddel érve a Föld vizére.

Szombathely, 2017. március

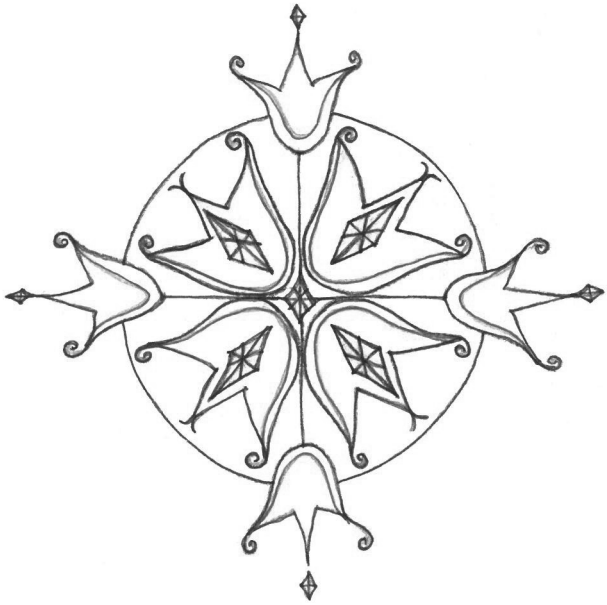

Felövezés

Füge-ügetésbe olvad a Hold homálya,
fehér nedv kisül, izzó ágba vágva
csepereg férfi magok harmat angyala,
telt karcsúsága napsütést bont kerti ágyba.
Iker háromszögek szűz fegyelme kémlel,
liliom illatával felövezve hétszer.
Szára ingtag lépcsőin tekeredik tisztasága,
ráncba szedve kéjt s görcsöket lerántva.
Porzóm fehéraranyban, méhek angyalára várt,
hatsarkú metszetekben arany méze, s várt
emelt az égi herceg oltalma: a báj.
Közelgő rózsa rokolyák alatt a száj,
mi lágy titokkal ékesítve hív,
kettős keresztel zöldbe ring a szív.
Táncoló röptű lények csőre ing a légben,
szentesítve, mit most kapott gyermek énem.
Ki rózsát nevel növelve kincse fényét,
rejtélye bomlik ki, ha hajlítja gyönge térdét,
mintha szél hajtaná meg lombok csillogását
átnemesítve ékszerré fénytelen földi mását.

Badacsonytomaj, 2018. 06. 03.

Jel-mezem

Gyúlj mezőm hát, ős jel-mezem,
pihe a kő, kö-vet-elem!
Gyalogolok, én a követ,
liliom rám ölel övet.

Pipacsokon papucsom por,
bujdosok én, bujdos e kor.
A Szép-Öreg-Anya zokog,
égkék palást ekképp lobog.

Lobog a tűz, arany a haj,
ezüst szemek tükre talaj.
Fürészt e fürt, égen érő,
virraszt e vér, ékem erő.

Barlangok lám szép szavaim,
bár lángok már a nyelv s a rím.
A markomban tüzes üszök,
szirmos ujjakat nem őrzök.

Tűzliliom perzsel, pirít,
füstje csokrot kötve virít.
Tűzről pattant hő-menyecske,
hajolj, hívjál hűs szívedbe!

El ne olts, de légy oltalom!
Arany vesszőm, ezüst dalom,
hadd oltsam rád vad alanyom!
Nemesíts, áldj őrangyalom!

Badacsonytomaj, 2018. 08. 22.

Véd-ő-olt-ás

A füst karéjt
hasít az esten,
e széntől szendergett kenyért
nem verte senki, resten
pergett róla, mi
elfeketült. Talán szemem,
egy árnyas bogár, a pontnyi,
belerótta az éjbe a Nevem.

Beszél hozzám,
ki alszik, nem hallja,
hogy mozog a szám,
velem vallják
a csillagok köré írt
láthatatlan szavak,
hogy Néma vagyok. Tilt
a hallgatag, vak
utca. Eső embrión
át a puszta pír mécse
erre csereg, akár érett dión
odva, még éles, utolsó reccsenése.

Eltelt magával Másom,
eltelik az idő is velem,
ezüstjét a Földbe ásom,
másnap pártát gyöngyöz nekem.

Feleselek a világgal,
mi mást tehetek?
De félek, száraz ággal
a kérdésre másképp felelek.

Tudni akarom,
hogy, mit írt rólam
vezérlő csillagom,
milyen szólam
suttogja titkaim!
Örök barátom,
csak te ismered álmaim,
de belátom,
én csak olvastam eddig,
oly betűket,
miket csak én láttam, míg
e távoli tűket
az űr vérembe tűzte,
tintát kínálva.

E folyékony tűz Te
vagy! Árva
most a Hold körüli bolt.
Szipog a tér,
a tompaság megbomolt,
mint bennem egy ér.

Csak hagyd, hogy írjak,
csak tedd valóssá,
mit egyedül bírjak,
magadnak fontossá!
A toll legyél,
kit vérembe márthatok,
oly tiszta él,
mivel az égbe vájhatok!
Oltókés e titkos tőre,
szemem ágyát vetheti ott,
s majd jövőre,
gyümölcsöm szakajthatod.

Badacsonytomaj, 2018. 08. 26.

Alamizsna

Ónix gyöngyben gazdag világ,
vak koldus kalapja,
csereg benne ér-mén világ,
kegye fakó lapja.

Karimája s kar imája
kígyózik ez-üstben,
hűlő ölek űre: szája,
rezzen tért ezüstben.

Tör a fény és tél a van,
sürög e sor. Essen!
Minden elejtett szavam,
sorsokat szeressen!

Badacsonytomaj, 2018. 09. 08.

A csend üstöke

A csendnek csak üstökét
látta meg bennem, ki néz.
Elmerül,
szétterül,
világport szórna szét
a múltat éltető kéz.

Felég az ég ág-boga
tova örömkönnyödön,
beoltott,
kioldott,
átcseperedett oka,
belém éled s kiköltöm.

Beleperdül a dús meleg,
mint tél tolla tele tár
a tájba,
a szájba.
Hűs nyála fényre pereg,
megemésztve, mi bennem jár.

Gyöngyein űz e felleg,
tüze-sül íz a vízbe,
megárad,
kiszárad.
A ragyogásnak kellek,
újultan mind a tízben.

Elér mind az ér, így kér,
könnyet nehezítve hajt.
Megizgul,
felbuzdul,
nyugodni nyíl, ég-be-tér,
hogy kikacagja a zajt.

Badacsonytomaj, 2018. 07. 01.

Mar-ad-ék

Fellibben a zaj szoknyája,
ahogy kíváncsi kéjjel
a csend pihegő szája
reáfúj nesztelen ma éjjel.

Fehéren táncolt a kicsattanó
levegő,
megnő
bája a pattanó,
feszült homályba.

Kutyaként csaholt
a kiholt
tér sötétje,
ekképp szólt
hozzám este
a feketeség teste,
avas, gyenge beszédje.

Két hang közti résben
ültem Én,
miként a szíj a verésben,
hallgatagul hajoltam
meg én,
nem szóltam
az est kezén.

A fenyőtobozok,
akár ékszeres dobozok,
melyben alvó szikrák,
mint könnyű sziklák
kövesedtek az árny alatt
s szaladt
körül rajta,
mint hajnali derengés,
a mérték és
mi szívem szalajtja,
a tompa reccsenés.

Meghasadt előttem
e kor
s ekkor
fegyelembe szőttem
újra, mi megfeslett:
a jelent,
tévhitekbe öltöztetett,
haldokló végtelent.

Boldognak lenni,
aludni, járni,
szeretve szeretni,
hálni, keresni,
mi engem is kutat,
lényembe fakasztani
bő vizű kutat
a rám szomjazó észlelésnek.
Egymás által egymásban
Magunkra szomjazunk a fénynek
e meglátásban.

Igazság és jóság,
kristálygömb-gyümölcsök, szülőjük a jós-ág,
mi szemléletemben sarjad tova,
ha szótlanságomba, szemet vet Avatottak szava.
Burján világ a szellem,
ha feléri, mi emberi: a jellem.

Magam magom vagyok,
bennem megbúvva a letűnt korok
s az ős-ok,
mely oly konokul gondol el
engem a csillagvilágba,
mint anya húsa átölel
értem önmagába.

Megkarcolja az eget
még egyszer a pillanat,
fenyvesek büszke vállán repedt
foszlányokká e kozmikus pirkadat,
ahogy a szív eggyé epedt,
s Én átesek
a lombok tornácán túlra
s a tűnődök, a kedvesek
magukba fogadnak újra és újra.

Nem evilági e fagy,
mi letűnt előttem.
A jégvilág csendben elhagy,
mint az emberi agy
s a túlvilági melegség,
mint legszerényebb gyönyörűség.
Ég az ég.

A mozdulatlanság árad
a semmi mederébe,
a magyarázat kifárad,
s e való mered éjbe.

Megosztom, mit muszáj,
a szem könnyez s dadog a száj.
Talán a világ dalán
a békém a kotta
s a határtalan falán
mosolyomat rajzolta
a nyugalom.
Súlytalanná oldott
belém bújtatott
szárnyával ébredő angyalom.

Akaratot kölcsönzött bennem a fény,
attól, mi nála fényesebb,
valósággá bomlott a tény,
mint napsugárban a hűs esőcsepp.

Harangkondulás szelte át
a menybolt felhabzó burkát,
s mint elpattanó szappanbuborék,
zárult magába hajnalhasadással
a szívembe omló mar-ad-ék.

Gyergyószentmiklós, 2018. 07. 23.

Napnyugtai hajnal

Pirkad az égbolt könnyű habokkal,
mintha harangok trónusa rézzel
angyali törvényt festene fénnyel,
megszüli bennem szembogarakkal.

Úgy bodorul be csontig a képzet,
átitatódik kvarc sugarától,
mintha csak bennem virradna mától,
tükrözi itt bent a múlt szövedéket.

Átölel mindig mindent a fátyol,
átláthatatlan torzul tekintve,
előttünk hullik hangzatos kincse,
életet ad át szűz placentából.

Lebilincselve felszabadíthat,
áthomoríthatsz hittel, de háttal,
hallgatagulni néma szavakkal,
ezzel az írás rajtad is áthat.

Ismereteknek hűs birodalma,
átmelegül, ha burka takarván,
átmagasul a héjtól a magján,
ismerhetetlen folyt origója.

Elszaporázza szárnya verését
s elragadásban feslik a repte,
lényege csonkul, míg börtön az elme,
életbe tartja holt születését.

Úgy fojtja torkát önön magának,
mintha a nyaka bizonyosulna,
tétele görcs önhitű dogma,
öngyilkossági elszabadulnak.

Mintha a magzat köldöke szála,
bilincse lenne, nem örök emlék,
időbe-térbe általa láték.
Még hogy a rabsors determinálja!

Elveti bennem a hajnal a magját,
s lám kikalászul bennem a szemmel,
rátekintésem vet szerelemmel,
isteni arckép, így szaporodj hát!

Szombathely, 2018. 05. 21.

Veres a csont…

Veres a csont, virágzik
rózsatövis, de fázik,
szirmok törnek szilánkra,
szeppen a hő magába.

Dagad a Hold, míves üst,
Napomból leng arany füst,
fúziója ápoló,
mindent illőn átfogó.

Zendül bennem a múltam,
bár mind-egy bár-ki-voltam.
Szeg-fű-szeg velem esküt,
ha tört-én-elmem üres kürt.

Kupa vagyok, vágj világ,
kopog a szent, tükre tág,
diadalom dísze kincs,
nekem a nyolc, át-te-kints.

Szombathely, 2018. 09. 20.

Át

Fakul a gyertyaláng,
akár oszló, törött palánk,
csak a por rója körül,
de tánca mégis örül.

Lépked, szökell e csóva
mentén ezer törpe tornya,
a megüszkült, elült időnek,
mint mulató, ősz tömeg.

Pillám megeredt márvány,
léptet lop rá halovány szivárvány,
íriszem ernyője ős csillár,
könnyű fény dereng, árva vár.

Mind hajol, de a szobor áll,
beterít, bont a bor, hál
a tűz. Tiszta szűz viasszal
örökíts, repíts át vigasszal!

Szombathely, 2018. 09. 19.

Át-lát-szó

Az égbolt rozsdás zárja
lepattintja, mi lehámlott,
buzgó rózsás pírbe mártja,
tarka kulcsát, az álmot.

Rólam álmodik az űr,
testébe bolyongva éltet,
csípőjén pille setét tüll
lengeti lényem, e vértet.

Izeg a csend, szólna már,
magányos, hangokat bont.
Megcsókolom merev ajkát
s számban a nyelv, mi csak így mond.

Űz ez a szűz hantú rés,
illata nyíl bennem,
szomjazó csöpp napkitörés,
át-lát-szó, ha benn: Nem.

Badacsonytomaj, 2018. 09. 08.

Gyertyát gyújt a napsugár…

Gyertyát gyújt a napsugár
felhők fonta kóc kanócon,
incselkedőn átsúg ár,
lengő, titkos takarókon.

Félre fordul fényesedve
szégyenlősen gyönge pír,
esőcseppek férfikedve
e kacérságra tiszta ír.

Zivataros zokogással
zúdul a csók lefelé,
összebújnak e gyúlással,
felszikrázik, ég-e-lé.

Felhasította az eget
csikorduló dörrenés,
fény erezett át engemet
és felleget ég-tő-rés.

Szíves szikra szertevillan,
mint a zápor illata,
tekintetem tükre csillan,
búnak illan harmata.

A mosolyom ágyat vet, mi
szememből pihenni vágy,
ajkam ujjongva szereti
könnyem, mi már könnyű, lágy.

Ipolyszakállos, 2018. 08. 16.

Pár-t-áz

Szemereg a hűs eső,
árva eleső
szeme melleden reked.

Szomorog a kereső
szív, új, első
szerelmes szava felett.

Áramol a derű,
hajló hó hevű
köd, bőröd őrizve leng.

Iramol a keserű
könny, a karcsú tű,
bőrömön karcolva cseng.

Elemel lám őszi pír,
mi szívemre ír,
szűz, de dús csókú ajak.

Leomol rám könnyű sír
ruhád, tested ír,
érint zsongó, hűs alak.

Intett így ujjaidon
ismerős, ódon,
lágy árnyak friss moraja.

Ontott párát szádon,
lehelet kádon,
két zúgó tüdő zaja.

Terül hízó nász, öled,
két kút kebeled,
elém, nekem tárul, reng.

Térül fás hús, neked
földbe zárt szív, vedd
el, már érted gyúl és zeng.

Perel e pár, egymásért
ég, ok s miért
fakad a másikban, úgy

pirul az arc, hulló vért,
hogy benned elért
lázaddal bennem aludj!

Gyergyószentmiklós, 2018. 07. 29.

Vak lovas

Vak lovas bennem a messzeség,
szép szavaim, míg elalszom,
ellopja álom. Nem alhatom!
Vadászles világom, egy marék
űr s rímek. Romok rám omlanak,
akár megfeszült inak, rugók.
Hiába hűs alvadt altatók,
olvadó fények kibomlanak.
Mint kosárfonó szatén ujja,
hát így kötődöm szét én újra,
rostjaim fehér fraktálok, hó
hahotáz homorú üvegen.
Ingem a világ, Én viselem,
hattyútollból, nem ólomból jó.

Szombathely, 2018. 09. 22.

Íz-lel

Hízik a csend, bújócskáz,
tompa kövön hidegláz,
a hideg ráz,
a hideg ráz.

Kevély delej is vacog,
lehűtik a csillagok,
ezüst dalok,
ezüst dalok.

Bőregér az égen áll,
szúnyogokkal citerál,
sötét a bál,
sötét a bál.

Obszidián árny dadog,
lomha, köves fátyolok,
csiszolt homok,
csiszolt homok.

Hold uszálya andalog,
tenger szemen imbolyog,
szemem horog,
szemem horog.

Macska-szem ég keréken,
nyávog szikara szekéren,
a szem-érem,
a szem-érem.

A szentjánosbogarak,
keresztvizet hordanak,
csak áldanak,
csak áldanak.

Szív pitvarán fias tyúk,
szerelmesek a hattyúk,
megkopasztjuk,
megkopasztjuk.

Csalán csípő csicsereg,
ha semmit sem viselek,
rád figyelek,
rád figyelek.

Ízt cserélnek ajakak,
szívből nyögnek át szavak,
beporzanak,
beporzanak.

Elgyöngülve egymásért,
a szent, fényesbb világért,
szemed kísért,
szemed kísért.

Badacsonytomaj, 2018. 07. 03.

Levelek, levelek…

Levelek, levelek,
építetek tereket.

Üvege üveg-e?
Márvány vizes derelye.

Halakat, ha lakat
ikráiban átszakad.

Nevetés, ne vetés,
inkább nekem nevelés.

Zeneszó, zen e szó,
halvány haja ragyogó.

Rece hét, ruca hát,
szádban sziszeg szavam át.

Fejemen, helyeden,
már csend, szemed figyelem.

Szombathely, 2018. 06. 06.

Ki-kép-ez

Leheletek feszét fonja át
távoli szánok csengő magánya.
Mellettem titok jaját,
súgja az ég tömött talánya.

Mint, aki ködbe elveszetten áll,
úgy oszlik eggyé a körzet,
kibontja rózsa szirmait e vár,
mi bokorként bújtat őzet.

Kőzetekből rakott idő beszél,
dolgos a kéz, ha dobja,
ültében összeállva él,
nehéz bőrt feszít kezemre dobja.

Ropog a súly alatt a térd,
ki mit bír, ha bírja,
szívem habarcsa tiszta vért,
ingókövem egyensúlyra bírja.

Kiszabadul a pont a tér mögött,
rablánca megannyi büszke képzet,
világot mérek Én, mi elszökött,
ahogy szellemem erre kiképzett.

Szombathely, 2018. 08. 20.

Gyűjtő-pont

Bokrok alatt ködtől átizzadt
hajnali avaron várok.
Csak úgy pusmognak pirkadó, riadt
prédát megvilágító sugárok.

Mint a rétest nyújtva öreganyám,
az asztal lábát simítja,
töretlen, áttetsző a fátyoltészta,
az idő is lapul velem, órám

hangja csitul csöndesen,
ahogy minden csepp nyálat, mind
a lélegzetem, átöleli a szelíd,
bájos lovas: a figyelem.

Lesek a lesen. Leesik arcomra
az erdő dermedt, feszült verítéke,
a pirkadattól felsurranó manókorona
gyöngye, az avar csókot lehelő arcképe,

mi bükk levélben összesült a hosszú évek alatt,
úgy megnyúlt, úgy egyesült akkor esztendőkké a pillanat.
Csak árnyéka kormollik a köd tiszta vásznán,
porszemcsénként festi portréját alakjával a fán.

Csak apró pigmentek változnak
a törzsön, de érzem izma feszülését,
átjárja a cirógató szellő táncoló léptét.
A világ tengelyén fordul lassan a nyak,

vele a fő és a szemek, mik,
akár a távcsövek, szemléletet adnak,
ahogy pupillái a pislogó fényen áthaladnak
és összetűz vele a tűz, befogadtatik!

Az ősforma beleláthatatlansággal övezi körül,
szarvas alakja a minden-fények origójára ül,
ott összegyűlik az űzött vadlény ege,
összpontosul benne a mindenség őslényege.

A légben akkora könnyű nyomás ül,
hogy a végtelen egyetlen gyémánttá nemesül
s mikor a vagy vággyá korcsosodik,
az idő szalad, a vad halad, a Nap eliramodik.

Badacsonytomaj, 2017. 08. 05.

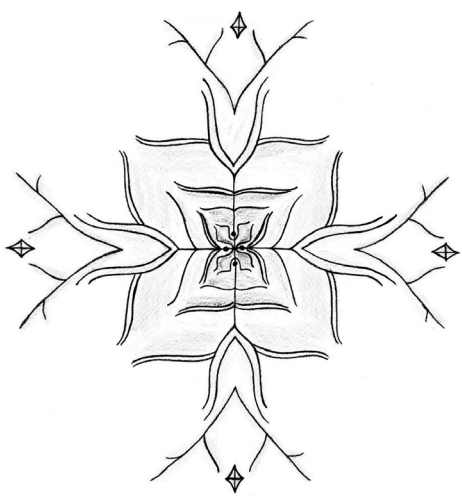

S-írdogál

Előbújt a Nap szele,
kunkorodik kifele,
csak sírdogál és sírdogál.

Elnapoltam a Napom,
hiába az oltalom,
csak sírdogál és sírdogál.

Megkeserülöm magam,
ha nem vagyok önmagam,
csak sírdogál és sírdogál.

Ki vagyok, ha kivagyok,
tüdőt hív a zárt torok,
csak írdogál és írdogál.

De a platán megpattan,
kérge letört fáradtan,
csak írdogál és írdogál.

Háncsosodik toll s a könny,
tiszta, ifjú szív-közöny,
így írdogálva sírdogál.

Szombathely, 2018. 06. 06.

Negatív

Fehér pacák szelete égi fát penget,
zöldülő hátterében illanót kerenget.
Törzse összeérhetetlen talányt átfogó,
kérge önmagába átszületve induló.
Gyökere a tér, átfehérlik sűrű ködfalon,
elidőzve fonja át a szót, hallgatag zajon.

Szombathely, 2018. 06. 07.

Át-ma-ró

Tufa por pihen a lábon,
sarkat köszörül
kő körös-körül,
erdőket áldom.

Zuzmókat zúz a fakéreg,
szürke pamacsok,
szörnyű makacsok,
hitükbe térek.

Madársóska elröpül,
lepke levele,
savanyú szele,
ízünk egyesül.

Vadszőlőt szelídítek,
fürtje harapós,
akár az anyós,
pírjától érek.

Ganajtúró menekül,
sikló sompolyog,
nyelve kiforog,
ropog, keserül.

Karó levegőbe ró,
magáról beszél,
énekel a szél,
szívemen át-ma-ró.

Badacsonytomaj, 2018. 07. 03.

Átutazók

Nyárfa pelyhek láza hűl meg,
ha látva alkotásuk,
tengelyük megértve,
tükrözéstől old el álmuk.
Meghasítva jöttük íve
átidőzve párba kél,
helyzetük beszélve,
új valóban: bennem él.

Szombathely, 2018. 06. 07.

Le-rí-mi-ró

Számot ad magáról a csalán,
lénye feszül át nyílt, szűk szaván,
mi hallgat.

Szemet vet belém az éji hő,
formát burkán újra áttörő,
ha látod.

Somvirágnak színe már vörös,
magja lénye szemnek még ködös,
hát halld meg!

A hársfavirág bájoló szele,
illatába illik képe be,
ki látja.

Éneket ró kézbe fény hava,
átpereg a nyárba harmata,
csak írjál!

Szombathely, 2018. 06. 07.

Szólam

Lám ég az erdő és ti fáztok!
Gyermekek a parazsak és ti vetéltétek,
de az eső az enyém, mi föloldozza
a lángok bús szolgaságát.
Láncra vertétek a tüzet,
ezt üzenem nektek!
S a füst festi vétkeitek
aktját az ég végtelen vásznára,
de én a szél orma elfújom, elkeverem
leheletembe a port, mi gyermekeitekből maradt,
mi majd könnyet fakaszt a vérerektől
tűzdelt önvalótok tükrébe.

Nézzétek a kezetek!
Elötödöltem, akár az Igazságot,
melyet nyelveteken élezett,
bár szavaitoktól csorbult penge hasított
oly arányba, melyet csak akkor érthettek,
ha él e tett örök keresésetek igájában.

Piszkos a tányér, ha használjátok
és porban fuldokol,
ha hasztalan él.
Tiszteljétek, miben kiméretik
a számotokra való:
a homok, mely óráitokban pereg,
a hús, mely ösztöneitek táplálja
és a víz, mely megmutatja arcotok,
mi tányérja a szépségnek,
melyből a valóság nyeri étkét!

A bolondok óhatatlan mosolyognak,
örömük a láthatatlan,
mely elbújt a szemtelenek elől.
Babonájuk a mérnökök adta
magyarázat a kőmíveseknek
és magányuk az irigy megvetés,
melyet létükbe vetett a városlakó,
ki konkolyt dug a liftajtó lukába,
mert papírja van róla, bír a bírálat
állatával, mely holttestét e bohócok
piros orrával eteti. Ti, kik érzitek a vért,
a buzgást orrotok ormán, ordítsátok vissza, oly
csendesen az illatok lengését,
mintha a szúnyog akarna, úgy szabadulni
halála hatalmas hálójából, hogy
mozgása merev, áll, bár még él.

A felhők a föld vágyakozása
az őszülésre, hogy bölcsessége eloldja
önnön nehézségétől,
mely lépteink súlyával arányos.
Aki megáll, elért valamit,
aki lép, halad valamerre,
de a föld és a felhők, azokban
a könnycseppekben érik el egymást,
melyek e felismerésből fakadnak,
mint tekintetünk tekintélye.

Badacsonytomaj, 2018. 08. 23.

Szentbeszéd

Még vendéged vagyok önnön templomomban,
lucernát szedhetek a kertben halomba,
ágyam lehet a fűzfa gyönge gyökere,
meséjével dédelget csillag-köd-képe.

Csalán csípése csujjogtat vélem nagyot,
ahogy a tarlón át mezítláb szaladok,
ha felfogni tudnám illanó illatát,
addig szimatolnám mindenség lábnyomát.

Vasgyúró kövek szikla-szilárd figyelme
erővonalin fut kő-kemény fegyelme
s csontjaim őseit szemlélve élednek,
bennem rezdülési lényemmé merednek.

Szikla voltam és most hozzá lényegülök,
kristályival az idő sejtelmének feszülök,
hogy megtudjam azt, miben is áll az ember
s vajon jól látom, hol rontottuk folyton el…

És az összpontosítás magamba húza',
kényszerítve belátásra, miként Medúza,
tükröst tartva tán még renyhe önvalómnak,
mi magába feszült szembe a világnak.

Kő kövön nem maradt meg, és ma sem,
a rendben helyére kerül, mi még szertelen,
megtanulja létezésben mi a ti-tok,
amit én az embernek meg nem mondhatok.

Kérlek, tégy engem a békéd eszközévé,
az életet dobogó apró kis kővé
és a városnak betonjába bekötve
csókolom talpaik ajkadba merülve.

Badacsonytomaj, 2018. 01. 08.

Mi-tag-ad-ás

Kiürültem ruhámból,
de elhagyott meztelenségem,
levetkeztem magamból
s összegyűrve heverésztem.
Mit csodálkozik a feledő,
ki annyiszor rongyolta
az emlékezést, temető
kapujára akasztotta
az elaszott jelenést…

De mit, mit hagytam
el kezemből a markolásban?
Mire válaszoltam,
mivel a kérdést leráztam?
Mi volt, mi indulni
késztetett minden lépéskor
s késztet elszámolni
így a jelenkor?

Hányszor megtagadtam
az esőt, mikor megeredt
s esernyőt ragadtam,
pedig úgy meredt
volna rám szemeivel,
akár a gyermek, ki lát, de nézni
tanul. Kimondhatatlanul tel
beléje a világ, ártatlanul
eggyé öleli a dolgokat,
mi egyszer elfeledve
képekké széthasad,
akár az atom, mi megette
Hirosimát.

Megtagadtam
a szúnyogot is,
barátságtalan elzavartam
zizegő izgását. Friss
vérem osztani képtelen
voltam vele. Pedig lehettem
volna forrás, mi hirtelen
felfakad a rejtelem
berkein s a szomjazó
megáldaná kétségében
hullámaim áldozó
csobogását, térdben
meghajolva, kiszáradt
ajkaival belém hatolna.

S lelkem, mi elfáradt,
mit tagadott meg az írással?
Mit hagyok magára újra?
A felsajduló üresség
sikolya se szól, fúrja
oldalam, mint a festék,
mi a dolgozóra tapad
a karján nehezülve.
Ha szavam elapad,
visszalényegülve
Téged tagadlak meg!

Ó, barátom, csak Te
ne hagyd el világom! Szeg
lehessek, mi rendre
otthonod összetartja!
Gyümölcs,
mivel Téged Velem tölts
meg, mit átharap
étvágyad fehér foganatja!

Kiöltöd, kardján átszabja
rostjaim s nem maradsz
éhes, mélyen, hosszan
emésztesz büszke gyomrodban
s átbolyhosulok,
beleden átmeredem
magam, véredbe fordulok
s átfolyósulok eleven
tartalmad tárába.

Mi vagyunk már a gőz,
mi alvó lázadban
hajtja tetteid, kergetőz
ujjaid hegyén, melegíti
az olvadni vágyó
ha-vas bőröd, feszíti,
lazítja a vágy, a kígyó,
mi levedli pikkelyét,
heved helytelen helyét.

Mi vagyunk már a lépés,
mit lábadon elhasít
az utak zápora. Tévedés,
azt hinni, hogy elhalad
a sokaság ág-boga künn.
Minden egyek vagyunk, talpad
tudja, minden por, mindenkor: bűn,
de szeresd a porokat,
hisz utak voltak, míg
a sok járás korukat
nem adta s a víg
haladásba lekoptak.

Mi egyek vagyunk, de kérlek,
salakunk is egy már!
Messze otthonodtól, hol nevelnek,
szabadulj meg, a bélsár
a Föld ölén föloldoz!
Elhagytuk, megtagadtuk,
mi hordoz,
szarrá lettünk, elmaradtunk…
Így ürültem ki ruhámból
s elhagyott a meztelen segg
s meleg, friss szagától,
csak a Föld ölel és kesereg.

Badacsonytomaj, 2018. 06. 11.

Megfogtam Egy szúnyogot

Mint eleven idegesség,
reszket minden megzizzent
angyali pontja a rajnak. Tessék,
adomány e kezektől csonka, szent
szárnyaktól szivárványos gyurma,
mely önmagát fel-feltámasztja
szemem betört ablakára. Túlra
a kereten, hol szakadt
szilánkok kasztja
leszületik. Átfakadt,
mint gyermeknevetés
e zizegő, zengő kósza keletkezés,
s mint üvegfúvó leheletében
változik, gyógyul e rés
szemem rózsaablakán, ében
kristály tükrében.

Csap az ökörfarok,
miközben füvet falok
finom fog-során,
elszürkült tülkösök során.
Ez a vacsorám,
ahogy tűnődve rám
tekint ez ifjú század,
miként szittyóz a szúnyog
marhákat s mind a száz ad
magából egy tehénnek. Burok
e bőr, mely lényege a Te s Énnek.

Vonul a vér,
mi konokul megtér
minden szusszanáson,
akármi jön ki a szájon,
kádunk e légkör,
melyben meztelen már vérem,
akár fizetéskor a bukszátlan érem.
Én ezt érem!

De megvált minket a zsongás,
felesleges a büdös búsongás!
Igazítja a zajt,
mi bennem eliszkolt,
kiszívta a barna bajt,
mi engem összepiszkolt
a fellegek mocsárrá
maszkírozott tündére.
Örök árrá
rezgi át, mit félre
ütött a Nagy Zenész.
A szív ritmust vesztett.
A büszke hallgat, néz,
önnön robajában
s nem hallik a szólam,
mi általam beszélne Rólam,
csak a dühödt, vad ária
s morajlik a malária.

Közös a vér e felhőn,
szárnyas cseppeken kerengőn.
Gyűlik, gyúrja a világ baját,
de mégis muzsikává zsongítja
a most szittya
ember s a világ pár-baját.

Ha zúg e szó,
hazug a szó
a kottán,
s talán
G-kulcsa
nem-igen furcsa
a zárba,
igére termett számba,
örök Egyes számba?

Badacsonytomaj, 2018. 09. 07.

Ki-talál

Ki bírja majd velem a végtelent cipelni,
ha nem tudom, még hol kell s mivel megemelni?
Csak emeld, ha megtaláltam!

Ki hiszi őskönnyű vérem ragyogását,
a fény mögötti tények testé olvadását?
Csak higgy, ha majd megtalálod!

Ki reméli hajam érte göndörödne,
szívünk rezdülése összepöndörödne?
Csak reméld, hogy megtalál!

Ki hallgatja szemem elnémuló csöndben,
s szeme kebeléből itat igét velem?
Csak hallgass, egymást megtaláljuk!

Ki ragad magával, mint harmatot a füvek,
hogy ajkak pirkadatán igazzá tegyelek?
Csak ragadj el, ha megtaláltok!

Ki tud úgy szeretni, mint a világ engem,
gyönge vétkeimmel, miket elkövettem?
Csak szeress, mert újra megtalálnak!

Szombathely, 2018. 06. 06.

Üss, de köss!

Balga tüzet,
rózsa szüzet
követek.

Seregélyek,
szárnyas éjek,
követek.

Inda fáról,
csillagáról
lefüggő

léptem ível,
csend se rí fel,
mereng Ő.

Hajt a hajló,
sörény haj-ló
hajlamom.

Fest az esten,
mit kerestem,
dallamom.

Bokrétába,
setét káka
üstökös.

Repdeső lég,
gyöngy cérna ég,
üss, de köss!

Badacsonytomaj, 2018. 08. 23.

Muskátli ajkak…

Muskátli ajkak csüggenek el félve,
csillag fürtjei égre csikordulnak,
szűzpírú hártyán a hajnalcsillag,
beleremeg, beleharap az éjbe.

Csiklandozzák csókos csacsogások,
halvány, hulló fehér fellegek,
cirógató szelek, kemény kezek,
megmorduló tüzes nyalánkságok.

Ében éjben szépen ép virága,
kucorodik hívő mennykövéhez,
öle rózsafátyla hőre éhez,
benne fényes fullánk lángja mártva.

Mennyi báj a kéj e friss szirombán,
lelkem hever könnyű párna lombon,
ringat engem lyányos szív-porondon,
könnyű fény a légbe, bennem lobban.

Badacsonytomaj, 2018. 07. 02.

Csinosodnak csillagok

A ficergő meggyfát
hangyalábak csiklandják,
anyajegyes derekát,
virágszirmok takarják.

Az én derekamat,
árvalányhaj kendőzi,
elhiszi ajkamat,
bizalmába kötözi.

Szőke árvaságtól,
csinosodnak csillagok,
könnyű fonat jászol,
amiben én alhatok.

Mindig az ég ringat,
eges egyedülségben,
soha meg nem ingat,
tündérkedő mesékben.

Cickafark leányok
cipelik a szívemet,
cinege madárok
csipegetik könnyemet.

Öreg tölgy tövében,
dalos hölgy a fecsegés,
mint karom ölében
szerelmetes nevetés.

Az ingem ujjában,
csókot rejtek, pirosat,
aki megtalálja,
keres még férfiasat.

Mogyorólevéllel
pirulását takarná,
közben öleléssel
testünk egyé akarná

oltani, a szívünk
holdvilágba mártózva,
kendőzetlen lelkünk
tündérekkel megosztva.

Málna levelekkel
takarózz be az éjben,
nekem a kezed kell
és az a kóc, az ében,

ragyogásba hajló
angyalhajad hullása,
borzongó, morajló,
csendesülő zsongása.

Badacsonytomaj, 2018. 07. 04.

Ünnep

Balzsammenta mente
szőlőtőn viselve,
mézfű posztó egyszerű
parasztkerti kelme.

A zsálya gatyája
derekasan állja,
büszkén tartja az esőben,
szíja csepeg rája.

Ing a rozmaringon,
estéji a Holdon,
cseng a barack, szól a szőlő,
csipkebokor ringjon!

Eső cseperegve
húrokon peregve,
ki nem múlat, ki nem dalol,
menjen a fenébe.

Bál király a kender,
szikár férfiember,
a kasvirág bele pirul
bíbor szerelemmel.

Füge fürge tánca,
pókháló nyaklánca,
szívvirágnak, de szívéjes
részeges vihánca.

A szarkaláb ropja,
a földet tapossa,
az égen a szarka madár
a szívét ellopja.

Fehérrépa árva,
nincsen neki párja,
petrezselymet annak árul,
kinek lóg nadrágja.

Én is átöltözök,
a kertbe költözök,
repkényekkel körbe-körbe
vígan kergetőzök.

Badacsonytomaj, 2018. 07. 04.

Lányokról édesen

Büszke jegenye oszlopai között
a Hold márvánnyá fürödött
s mind az asszony csókú levél
szele mellére leköltözött.

A sötétség illata inogva beszél,
elridegül szájától, mi most él.
Belepuhul ültébe a keménység,
mi hajló bájban táncra kél.

Mennyi szárny árnya közt ég
a víz hűs izgő zápora még,
mennyi pont nyúlik ívekké,
s bennem szívekké a puszta jég.

Hunyorogva szállt a bőr feszessé
a testtelen hártyán, hol övé
a pillanat e földi arc nyomán,
mibe húzva, nyílt a száj réssé.

Belehelve hull, ha hűl ajakán
a csók. Deres, dús derekán
elillik tőle a könnyű bók
s vizes zúzmara mar még nyakán.

Dala felhígul, neszei tisztítók,
buja lázban hűvös altatók.
Szíve megbomol, akár most a tér,
libegései szellememig hatók.

Sűrít, behúz, mi feloldja annyi ér
súgását, mi fény lobogását, úgy ígér
a fának, a feléledt talánynak,
mi lányokról édesen beszél.

Badacsonytomaj, 2018. 07. 01.

Csak a nyírfa fehérlik…

De sötét az erdő, nem világít a Hold sem,
De sötét a szívem, nem jár benne a holt sem.

Hamvadt erdeimben csak a nyírfa fehérlik,
Szívem pici üszke papírjára, de illik.

Szerelmes szívemet, fehérségibe zárom,
Kormos kezeimmel a Föld keblibe ásom.

Nyírfa virics könnye öntözi a szívemet,
Drága, jó Istenem, nem érdemlem kegyelmed.

Akkorát üt szívem, hogy messzire kihallik,
Az én Rózsám hallja és azonnal kinyílik.

Megérzem illatát messzirül a világbul,
Piros pozsgás arccal, elindulok magamtul.

Szombathely, 2017. 10. 07.

Bodzabokornak tövibe...

Kinyílott a bodzavirág
Tányérján az egész világ
Táncol velem éjjel.

Kacér illat, kis angyalom
Bekúszott a kisablakon
Felébresztve engem.

Kinéztem a holdvilágra
S meglátom az égen állva
Gyöngyfény nyoszolyában.

Olyan árva, olyan bájos,
A két lába mégis táncos,
Szeplőtelen fénylik.

Kökényszeme meg-megnevet,
Körötte a parány sereg
Léptét sziporkázza.

Szoknyájában felém perdül,
Ajka az enyémre repül,
Fel sem tudom fogni.

Mikor érzem mézes ízét,
mintha virágba szagónék,
Kinyílik a szemem.

De kinyílott, mint a virág,
Táncolt velem kerek világ,
Hajnal-kakas szóra.

Megpillantom gyöngyvirágom
S úgy a karjaimba rántom,
hogy belisztül konyhánk.

Meglátom a kökényt benne,
Mélyen ragyog a szemibe,
Egy csókra megérett.

A lábával kapálódzik,
Tésztás keze vagdalódzik,
Mit rontok én rája.

Beviláglik a Nap fénye
Ablakocskánk szegletébe,
A bodza bizony bódít.

Szájon csókolom a babám,
Karom gyöngén a derekán:
Nem szúr szeme többé.

Tésztás karja a nyakamba,
Rám sült finom, ropogósra
Izzó szerelemtül.

Felkapom én a karomba,
Lisztestül viszem én oda,
Harmat füves gyepre.

Bodza bokornak tövibe,
Az áldott Napnak fényibe
Bújtunk ekképp össze.

Szombathely, 2017. 04. 10.

Mi-se-ha-mar

Darázs a rúzs,
csíp pirosan.
Csöpp szavaid
szüld okosan,
te kedves!

Kötényecske
háló inged,
menyecske bőr
köt át minket,
szó csendes.

Mogyorófa
vizet keres,
veled remeg,
hol gyöngy veres.
Fakadj fel!

Bölcső bomol,
omol a fal,
méhben fullánk,
mi-se-ha-mar.
Fogadj el!

Badacsonytomaj, 2018. 08. 22.

Ősz

Időbe mártott ecsetjével,
lombja befesti a teret,
árnya megárad feketével,
benne a fény így megered.

Repdes az ernyedt leveleknek
fel-felaranyló libegése,
átszővi kristály-erezetnek
földet üdítő cseregése.

Bánya a szemnek, zokogó ősz,
szél hasogat fény rögöket,
mit égkoszorú szálaitól bősz
föld sűrűjébe kötöget.

Vedlik az erdő, konok ég-szer,
sok pici templom, pihe váza,
mint hóban a szent kép, ez a gyógy-szer,
szerkezetével tövig áldja.

Hull imaszőnyeg, szövet ostya,
kántor a holló, recitál,
révül a fáknak íze, rostja,
csonka feszében meditál.

S majd figyelemnek, fagya húzza
össze a bölcs várakozást.
Nap rövidül, de a földbe a hossza,
kiteríti derébe: ragyogást.

Vonaton, Szombathely–Tapolca, 2018. 09. 21.

Szüret

Seprő súlya seper,
dohot hímez amott
s párolgó résen,
őszülő présen,
ahol a must lakott,
sugarat ont eper-
fa hordta bábban,
pillangó nyílik
elragadtatásban,
szabadul a lélek-lopóban s e per
joggal születik
s új tömlőbe újbor töltetik.

Szüretelők,
metszettek, akár
mai moirák, kik
a sors, hol moly rág,
öreg, rég tők,
ollójuk: a csökött láthatár.

Potyog a fürt,
mit ránc,
akár súlyos sánc
nem tűrt,
s mint derűs űrt,
potya-puttonyt tölt
meg a tapasztalat.
Ki úgy érzi nem ölt,
etetett e madarat?

Pereg a por
gomba-gombon,
feslik a varrat, mikor
feszét oldja szemeken
a térnek, mit vétkeiről vallat

számon. Szemet vet
a televénynek,
ahogy a liszt harmatot nevet.

Így félnek a szem-érmes,
ráncigált,
rémes
pillák, hogy a ránc igát
húz-von
a monoton
üres ütemen.

A vér megtér
e szemeken,
mi most ki mos,
beérik, összeforr,
mint hordóban a bor,
mint hord Ó-ban a múlt.

E szóban gyertya gyúlt,
mi remeg,
hol a lenge fáradtság
kilapult
e merev, tág
tér szűkös peremén.
Kis rézasztalon
tartom Én
e finom falon
a márványoszlopot,
mi égre tekint.
Lábánál a sóhaj,
mit az ember ellopott,
búsan, bölcsen int.

Kiforrt a jelen,
körök között érett,
mi szól e jelen:
e bor az Élet!

A táj,
mint nyíló pohár,
mibe kitölti magát a bódulat,
ahogy az ember mulat,
a tiszta szüret.
Kiszűri a tisztátalan ölet,
mi örökkön, és örökön ölet,
nem ölel
s szívem tájéka így el-tel.

Bennem, mióta
vagyok, Istennel koccint
minden dobbanással
e bí-boros nóta
metruma, mint
csengő kehely,
áldással.
E hely
az Én pincém
s méretes iccém
a világ, mivel
összesző szemem.
Dús szellemem
nemes ág. Nevem
a karóba róva,
mire borostyán inasul
erényem óvva,
így szolgálok inasul,
miként Tamásnak
példázá Krisztusban az Úr.

Ki-itat, kiitattatik!

Badacsonytomaj, Szombathely, 2018. 09. 02–26.

boRostya

Kint szárad fent a Név a csöndbe el,
sarjadó szavára senki sem felel.
Megéri még, hogy szólítják ekképp?
Lefesve róla hallható e kép.

Izsóp virág, ha rág harag, borít,
lila dallamában érik e bor itt.
Misére tör s az ostya tér-felén,
szívembe osztja, így nézek fel én.

Kehelybe lép be épp, mi szép nekem,
koholva hűl ki hulló énekem.
Ezer határ bezár, ha elhagyod magad,
tükörbe s körbe a világ megtagad.

Ki-tilt, ha telt az ön s a vád elád,
csacsog, fecseg ha-mis-más-okról a szád.
Könyör kenyér ki-tört a lelkedért,
egyed, ne szólj, hallgass minden-ért!

Badacsonytomaj, 2018. 07. 05.

Bor-oka

Köd szitál a Bodokon,
Felsétáltam, de botokon
Volt vezetve a lelkem,
Bódog borókákat szerettem.

Súlyos ború ölelte körül a csúcsot,
Lila gyöngyeiden a pára lecsúszott,
Fűszeres gyümölcsid a zarándoknak adtad,
Elroppantva őket, lelkem liláját kaptad.

Mintha világ nem létezett volna,
Olyan homály terült a bodoki vadonra.
Csak öreg barátom, a boróka volt velem,
Tövében én, majd ő is zenélt nekem.

Dorombbal dúdoltam neved a hegyen,
Lelkemből lehelve szívem pengetem,
S kísértél engem a gerincen felfelé,
Majd sugallva vittél magam szíve elé.

Elég bennem kétely és magány,
Kopár méltósággal csillog a talány,
Elfüstöl belőlünk a keserű kátrány,
Az mi világnak, s életnek hátrány.

Hadd legyek veled mindennek oka,
Miként a szeretet Istennek fia,
Kinek szent vére folyt értünk egykor,
Bíborba burkolva smaragdba torkoll.

Zöld kis lelkednek tündöklő bája,
S én piros sejtemnek sejtelmes hálája
Egybesül, szentesül, miként a bor
Miként a Grál te vagy s Én a bíbor.

Megváltva állok, okoktól válok,
Okosan tudva, már merre járok,
Hiába sűrű köd, nehéz a levegő,
Megváltásunk oka utamon velem jő.

Badacsonytomaj, 2017. 08. 08.

Hideg

Mint cigarettázó öregasszony,
pöfékel az öreg örsi hegy ott.
Hat órára jár, a Sárgamozdony
ilyen korra messze jár. Fát rakott
a fázó ember a nagy szívébe
kályhájának, hogy a ház melegbe
ússzon – miként csókot adsz párodnak,
és a két szív ekképp fűt egymásnak
titeket. Hő jár át házat, s testet,
s én itt vacogok a kéményeket
bámulva. Füstjük megcsípi szemem,
és a sok port kimossa könnyem. Nem,
nem sírok, ez csak immunrendszerem,
de belül fázik, vacog a lelkem.

2012. ősz

Ezt daloljad, mikor iszol…

Mint a szőlő úgy szaladva,
fuss fel babám a lugasra,
mikor megérsz, napsugárba,
bekaplak én a szép számba.

Finom, édes ez a must,
felnyílott a szemem must.
A bor bennünk úgy zendül,
hogy a pince összedűl.

Aki fakupából iszik,
hajnal sugarak díszítik,
aki kutya, rab és szolga,
annak bora pacsmagolva.

Olyan a bor, mint a gazda
a szentséget riogatja,
a jó nedű ízes, érett,
mint a szívedben a lélek.

Kinyílott a poharam,
mert tulipán szaga van!

Gyere rózsám illatoljad
a csípődet ide toljad,
bor-virágos a bokréta,
mi a csóktul, de kinyíla.

De a kender a nyár végin virágzik,
csillám szíve pirinyó fénybe játszik,
de a télen a koromban, de bú van,
csillag mécse, de illik a boromba.

Táltos csikó szökik az én szembe,
csillagom úgy perdül ki a zenére,
szikrázik belé a Holdnak a fénye,
a fagyöngy is megérik a hevére.

Olyan ugrást járok én is,
felderül a korom tél is,
pince tetőn borostyán nő,
részegségem is rendbe jő.

Amíg füstöl a boróka,
addig töltsél poharamba,
hogyha hamva igen fehér,
orcám babám keblire ér.

Hajam fürtjin szőlővirág,
aki vagyok hazatalált.

Badacsonytomaj, 2018. 01. 09.

Ecce homo?

A kályhában pirkadó
parázs manó, sziporkázó
csendülése leheli be
a szobát. – Ülje le!

Súgja ezernyi tűzvirág, fázva
didergő körmöknek, olvasztva
jégruhájuk meleg mondattal: – Tedd
orcátlan arcomhoz kezed!

A kályhában fények játszanak,
s mint égi tűzmadarak
a halló fülnek régi,
igaz történetet mondanak végig.

Halljátok é mit regél
roszogón a főnix-fa: Él
a fényesség, pislákolva lölkedben,
halovány kontúrú testedben.

Ahogy a nyár, akác, bükk
és még mennyi sok fája az ük,
öreg világnak, möghal,
hogy bűbájlobbanással,

égbe törő megfoghatatlan
örömsírással – miként Apátlan
Fiú – érted izzó hő
és sötétségben világ, Ő

legyen. Érted a szótlan
szavakat, ember? Ízetlen, sótlan
víz és szénkupac elem
vagy hitedben, de bennem

még ember vér buzog,
meleg ragyogás mozog,
percben hetvenszer forog
át, mit Ember, ki nem zokog,

nekünk adott. Most születik
s az egek ős-meséi hirdetik.
Földkarú anyád ezermillió
lüktető varázsú, virágban burjánzó

gyolcsát levetkezi, mert
tudja, koromban terem étert
átfonó, hímzett lelkű Fényfiú
és még planétánk sem hiú.

De te, ember, ki célja
vagy neki, értelme, borja-ostyja,
mindene, mit teszel ilyenkor?
Hadd legyen szemem tükör ily kor

világának. Mind erre „nevelt“ fény-
fagyereket kivágnak, hogy erényt
nem kímélve, kettőhússzal gúzsba
kötve vibráló vackok zúgva

csilingelőn ne láttassák majdan
rügy-szíve csillagát. Hajdan,
ó hajdan-könnyek sós vizei
öntik a tisztuló enyhülést tengernyi,

tudatlan koponyátok koronájára.
Életet vesztek el, mikor világra
Körösztos-gyermek ereszkedik
s a Jézusbúzát már nem ültetik.

A remény napján jussod
kéred, hisztis hitetlenséged dobozát,
melyben mulandó poraid
hamva, de parazsaid?

Azt nem dobozban leled,
mert már örökkön veled
lobogna vályog kemencéd
dísztelen testében. Mércéd

vagy magadnak íme-ember,
ítélet általad adatik, renddel:
Ha serpenyőre szert-teszel
minden s örök leszel,

de ha processzoros almát eszel,
időtlen, világtalan veszel el.
Bújj mártír fáknak
lángja elé! Ágnak

sikolyát nem hallod,
tanulj s te is rivallod,
mit Vero-nika dalol neked:
– Lényként születtem, fénnyé leszek,
csak is benned vagy érted veszek!

(Isten szent akaratával és áldásával,
köszönöm a sugallatot Gábriel!)

2016. 12. 12.

Jászol keresztje

Szilajul szaporázza porát
fagyok kavarca,
ám belül bukottá merevül,
elő – holt arca.
A kotta, míg feszíti éneked,
ha dalt hangozol,
hiába hűlt cifraság,
ha nem általad dalol.
S ha benned húzza ritmusát
a hangzás szelleme,
elfeslik tőle hát
a gát: világok tere.
Új rend honol meg
új világ trónusán,
szív-törvény, a vasszeg
virágzik a kereszt jászolán.
Eltévedt ifjú angyalok hada didereg önmagától,
szívét meg ne gyújtaná maga,
ha mást csak ő kazánol.
Kínjuk bélyege önmaguk
szült álárvaság,
hitük igaz lényege: karuk,
mivel egy a valós-ág.

Szombathely, 2018. 06. 04.

Téli zenész

Fájdalmas, lassú hangok szivárognak
ki a téli, holdfényes mezőről. Sírnak
a fellegek, könnyük hideg, nem pereg,
csak lebeg. Magában, mint réten öreg
fa áll, vörös tulipánnal kezében
vár az ifjú, ámde hervadó száll legény,
szeme csillog, mint hulló hó: egek kemény
könnye. Szorosan ölelő kezében
csak szívének szimfóniája, zeng a
mély, elhagyatott rét tűnődő világába.
Még ríkatása is könnyűzik egeknek!
Áll egyedül, arcán boldogság, de kinek?
De töretlen, hideg hangszere meleg
melódiája szüntelen tovalebeg,
s várja, kihez e hang elér, ő csak remél,
remél, egy dobbanást, tavaszi olvadást,
két kezet könnyeden arcára kér,
megosztani vélük egy meleg simítást.

2013. december

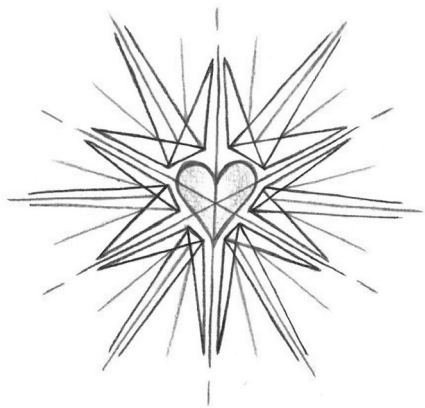

Hógolyó

Ha a szürke fátyol
ege körbe táncol,
dere télbe láncol,
ha te véle játszol.

Keze vízbe mártva,
leve mégse ázza,
neve jégbe zárva,
ha kezét bezárja.

Heve hő szilánkja
dala benne járja,
ere dobbanása
tere, forma mása.

Szabadulva tér be,
szíve dúl a térbe,
ajakára térve,
a szerelme érve.

Szombathely, 2018. 06. 04.

Dia-dal

Jég virágzik az ablakon,
véle virágzik a Napom.
Jaj, te tündér, mit rajzoltál,
a szívemnek mit szólottál?

Eliramlik víz szilánkja
s csuda illat szálldogála,
nem tudom én honnan való,
mert nyitva már minden ajtó.

Minden ajtó, minden ablak,
ezüst szálak kiszaladnak,
mint a póké, oly csillámló,
mosolyomtul kivilágló.

Ha jó Isten húrokat ád,
hadd játszom legszebb nótát,
olyan szépet, mint a rózsa,
mely virágzik ablakomba.

Úgy muzsikál, szívem húrja
az örömét kidalolja,
táncol tőle a föld s az ég,
beleborzong a mindenség.

A föld könnye felpatakzik,
ahogy a hó olvadozik,
a kertjibe jön a tavasz,
miképp dallal ültetem azt.

Felaranylik egy fonálka,
hadd pendüljek véle játszva,
mintha angyal hangját hallnám,
mint a holdfény, olyan tisztán.

Mintha réz csengettyű volna,
szélként engem simogatna
s akkor a térdemre hullok,
mert tudom már, hogy ki vagyok.

Én a tied s Te az enyém,
szivárványhídnak tetején,
karolhatom már a babám,
mert szívemmel őt dalolám.

Badacsonytomaj, 2018. 01. 06.

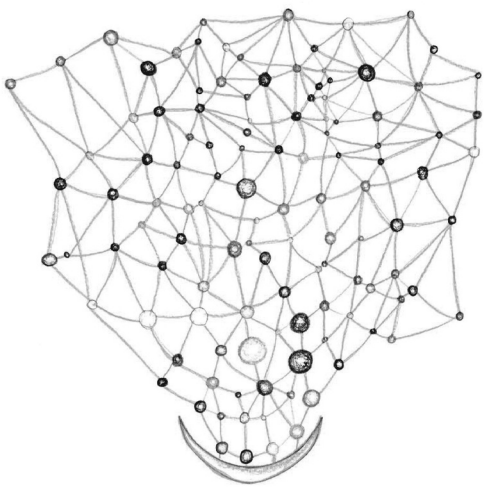

T-öl-T

Üde a rend, hangtalan,
tő lapul, sugároz.
Ide a csend, untalan
társamul határoz.

Puha a jég, izzen el,
homok-szeme szárad.
Bokor a vég, űz Ön, ell,
homlok-szeme szárad.

Bogoz a jel, sújt-húr-ok,
ölts igébe engem.
Fokos emel, gyújt burok,
tölts világgal engem.

Szombathely, 2018. 09. 19.

Regula

Megszült engem hazám,
s Én Hazámat szülöm,
hajam most kibúvik
s én beleőszülöm.

Nyári derű Napom,
pelyhek pergnek, hullnak,
tán hegyikristály vagyok,
halpikkely az Úrnak.

Bakot ugrok hátra,
mint lehelet, mérnek,
reguláz a szívem,
örvénye a térnek.

Dobban a szívem, négy ütemére egy levegő jut.
Kínálj hát levegőddel, véred bő itatóját
szíja Napom, röge rőt rubin, angyali gyöngye szívednek
s Én kalapálom a gyűrűd, s ím, a harántcsikozása:
szignóm. Végy a tüdőmből, szógyökeimnek e lelke:
csend s űr, s hogy ne beszéljek, ajkad a számra tapaszd.

Badacsonytomaj, 2018. 09. 05.

Egy a szellem és a szív

Ó, rég drága barátok,
kik voltatok nekem?
Kik voltatok, lelketek
ennyire ismerem?

Egy a szellem és a szív,
tollainkat tölti,
mi a Turul, ős angyal,
verseinket költi.

Nemzetünknek nemzedéki
nemesedtek rímben,
a Magyarok Istenének
őrzött tintavérben.

Dalra hív, lebeg talány,
mi néma fénybe fürdik,
csíra cseng és láng eseng,
az égre ezt üvöltik:

Nyisd ki szád, ha száll e szárny,
mi szóra bírna téged,
népdalokba, népmesékbe
s verseidbe téved!

Szertezeng, mi néma lomb,
gyöke éber álom.
„Bús magyar, dalolj hamar!"
– zúg a vers s a várrom.

Badacsonytomaj, 2018. 08. 23.

Ő-reg-e

Úgy kerekedek fel világnak szérűjébe,
Hogy megszaporodik bordám alatt szívem verése,
Megpattan erezetem ezüstös lakása, a láz,
Egereket, nyulakat, csíkos macskákat megpatáz.
Fuldoklik a légszomj, vak élmény megszaporíttatik,
Úgy kapirgál kezemben a ritmus, mint a kertben a tik.
Verőér savanyú, ízes hahotát megzaboláz,
Csökönyösre kengyelt, zablát: igazi vadász!
Pej telivér fekete dülledt szemekkel igéz,
S tarisznyarák nézte házából, hogy tombol a vész.
Csigaházak csavarában megcseperedik az arány,
Úgy pendül koboz húr, miként benne meszes talány.
Facsarodik, csavarul benne ős rege,
Kagylóba fúva eltéved a hang. Berreg-e
A Szó, a szeredás napba öltözött Fiú,
Vagy csak él, mint Marci hevesen, gyönge torkú?
Sodor a nép heve, hűlt szívek gyulladása,
Kiköpi farkát a kígyó, kifordul magából futása.
Mérges fogak potyognak ezerarcú kőre,
Belépek gyomrába, de mások futnak ki belőle.
Tömjén lehelete zubog ki nyelve mellett,
Szeméből kivedlik szárnyas, hófehér lehelet.
S az Arcturus ragyog, Regulus képe villan,
Ezerből hét homály a múltból elillan.
S akkor, ott tűzförgeteg dörgő kapujában,
Rikongatott a pásztorbot s kezében fokost láttam.
Kiborsódzott a bőr, felszisszentek csont gerendáim,
Egyenesült a hát, a mocsok kisült: a Káin.
Rózsakeresztbe repült a sark felé parazsakkal,
Erényekre váltva bűneit fecske madarakkal,
S már boldogul a felleg, fejek betörve már,
S diadalmaskodik ezüstben égi szűz határ.
Mennyek regéje regölve nem öldököl szívet,
Csak az igaz, miben még a gyilkos is hihet.
Kegyelemmel-teljes-asszony ragyog az ég határán,
Ha számot adsz magadnak, lehullik rólad megannyi ármány.

Ég fövenyébe bújva benne csillag mitológia,
Felcsendül a bordád xilofonján égi harmónia.
Zengzetes zamattal már nem zagyva dallamok,
Kihullik belőle már a cél, a titok:
Miért folyamodott köldökzsinór Egyből beléd,
S pehely tested lelkében hova tart a lét?
Miért magyarnak küldték szomjazó ajkadat?
Kapával kezedben felragyogtathassad magad!

Badacsonytomaj, 2018. 01. 26.

Őr-ízem vén

Tömörödöm,
csiszol a szárny,
bomol az árny,
felöltözöm.

Merevedem,
hajol a tó,
simogató,
beleveszem.

Hamu homály,
neked adom,
nekem atom,
ürül a máj.

Birodalom:
fülembe szót,
kezembe sót.
Bírd, ó dalom!

Ugye, ügye
heve hava,
rügye maga,
én ürügye?

Szakad a mell,
szokom a jót,
örök-anyót,
szikkadok-el.

Őrizem én,
csillag a toll,
ujjamra forr,
őr-ízem vén.

Badacsonytomaj, 2018. 08. 22.

Szegek és hasáb

Búg a háló,
lám kibomol,
mással háló,
zúg, beomol.

Bég a bárány,
gyapja gyilkos,
farkas ármány,
fogán gyúl kos.

Kenő asszony,
koponyámat,
tapasztotta,
mint Anyámat.

Összekent csak,
igazítsam,
kifent szavak,
mi gaz, irtsam!

Búj a zöld ág
aranyosan,
báj, ha szül. Tág,
de szorosan,

mint a szegek
és a hasáb,
mint a gyermek
anyja hasát.

Badacsonytomaj, 2018. 08. 23–26.

Aquarium Poeta

Mikor még nem volt kor,
s nem voltam még sehol,
ott voltam én Ott-hol.

Hogy Én voltam, bizonyos
a születő kis-okos,
ki vén és koros.

Árnytalan csecsemő,
szakállal született,
lóg csillag csecsen ő.

Szemében gólyahír,
kezében tollal ír,
mennyit csak válla bír.

Sarlóban ringatva
Ős-anyja otthagyja,
árva nő dajkálja.

Huszonegy esztendőt
szoptatott csecsemőt
s férfivá nőtt.

Szeretett ég-telent,
de mindig végtelent
kereste szüntelen.

Boszorkány seprűje
ütött rá fejére
s hullott víz mélyére.

De vizeknek tündéri'
lelkét beleheli
s levegőt megleli.

Megmosta a fejét,
bekente vert sebét,
itta élet vizét:

Anyjának méh-nedve,
könny kicsordult tőle,
emlékszik keblére.

Szakálla felserkent,
boszorkányt falra kent,
ha esze is elment.

De most jött az meg neki,
keblére öleli
s leánnyá szereti.

Úgy csókul ajkára,
mint akkor anyjára,
tapadt bimbajára.

Most már csak leánytul,
három gyöngy forrásbul,
iszik, úgy férfiul.

Nap, Hold és Csillagok,
csurgóknál felragyog,
ha szerelemes vagyok.

A gólya lehozott,
kecskéből itatott
s még időt is adott.

De el kell, hogy számoljak,
ne csak úgy álmodjak,
lovat is befogjak.

Ostort megcsattintom,
hazámat tisztítom,
időt megállítom.

Ha szűz leány szava bő
ítélet hava jő
nincsen már több idő.

Szűrömet leveszem,
újra merít-kezem,
helyetted is teszem.

Mert ugar porhüvelyén,
ha szíved nincs helyén,
csók oldoz gaz-testén.

S virágba borultok,
úgy összefonódtok,
mint köldök zsinórtok'.

Bennem most újra nő,
újjá születve jő,
lovallva földbe nő.

Szombathely, 2017. 05. 15.

Bujdos-óra

Pancsikol az aranyszalma
Fönn bóbiták ülnek rajta,
Löfkölődnek, csókolóznak,
Süvegükön csillog a Nap.

Nyugat árnya, Kelet fénye:
Szaru kristály szűz pihéje,
Úgy kacagja, táncol vele
Megperdül a kereszt-szeme.

Iker ifjak, az oszlopok,
Kapujukon bekopogok.
Kapu kulcsa, sípnak lika,
Aranyalma legjobb-bika.

Nádi síppal, hegedűvel,
Tünde tánccal repülünk el,
Megméretünk az erőnkből,
Mert a sípunk roppanós, tör.

Csalitosba, csarabosba,
Ezt suhogja szelek orma,
Tilinkófa csicseregi,
Ha a vándor megkeresi.

Csörgő botok csucsorogják,
Som-pirosba izzik az ág.
Szíved izzon, ne a vérgőz,
Pirnyag fényben szökik az őz.

Szűkös ösvény a mocsárban,
Fehér kígyók koronában,
Megiramlik az ökör-szem,
Mint a hajcsár vezet engem.

Ki a körből, karikából,
Üstökösként a határból!
Pecsételve papi sorsom,
Ha a szegeim eloldom.

De begyógyulnak a sebek,
Én csak bujdos-óra megyek.
Eljegyezve van a kezem,
Holló hozta a nászt nekem.

A kupában bizonyít-ék,
Benne perdül neve az: Ék
Ezért utam Neked adom,
Kiseperve, tisztán hagyom.

Badacsonytomaj, 2018. 01. 24.

Ez itt csak ólam

Titkoktól ténfereg, szerelemért szalad,
szalmakoszorút kötnek, te kössél magad.
Bicskét csipegetne, csipkét becézne,
gubacsot gurít a szó e kézbe.

Néma nyomokon pihen a nevetés,
Nevekről sziszeg olykor a feledés.
Láp ápolja hajló lépteim,
havazóvérű kígyók vertjeim.

Avató permeteg, ékszer a hajra,
derűtől elillva ködöt köt a bajra.
Híre a világnak, minden szívzörej,
alvad a vérem, rög-tőn még ölelj!

Arany árny szemhéjam, arcod takarja,
hajadon kendő, hím-ez a karja.
Kínáljál almával, álmodj Te rólam!
Palotám a Nevem, ez itt csak ólam.

Badacsonytomaj, 2018. 09. 04.

Nagypéntek

Zsong a lég,
leng, zihál,
szemem lék,
ell-hal-áll.

Peng Nevem,
mint a húr,
pénteken
fáj az Úr.

Hold kereszt
egy-úttal,
holt ereszt,
zárt kúttal.

Tartalak
titkosan,
forrt alak
piszkosan.

Likasra
avatatott,
méhkasra
e-hat-ott.

Átlátok
kezemen,
itt-á-tok,
leveszem.

Rajtam holt
eredő,
nékem szólt,
Nevem Ő.

Él-etet
keresztfám,
él-e-tett,
Nevem: Pán.

Ládika-
hordozó,
új iga,
hord e szó.

Győz e gőz,
sír anya,
tiszta őz,
sír lánya.

Kettőn áll
a vásár,
Ő a grál,
én már sár.

Nő a sír,
sír a nő,
Ő megír,
Én meg Ő.

Pálcika
ölelőn,
égi fám
ölel Őn.

Harmadik
tíz után,
mint ladik,
ússz után!

Bánatom
elnövöm.
Bál a tón,
nyisd övöm!

Cipel-tél,
véresen,
szeg-ell-tél
kéztelen.

Tartalak,
tágul-ok,
ím-ád-lak,
át-nyúl-ok.

Perdülök
hústalan,
eldőlök,
nincs falam.

Faragtuk
meg egymást,
Ők a luk,
s szült áldást.

Felnövök
egy napon,
lásd örök
Névnapom!

Badacsonytomaj, 2018. 08. 21.

Nagy triád

Bóbiskol az éj, vállamra hajtja fejét,
pillantásom a mély, benne hordom erejét,
ezért szorít magához.

Hunyorog a hó, rám szikra csipa pattan,
hűs szavaim a só, hű-v-ízét bírom abban,
ezért karol át lágyan.

Ébren van a vér, tekintetünk össze-tűz,
él figyelmem él, szívet kalapált vas, kékülsz,
ezért mozdul, csak velem.

Badacsonytomaj, 2018. 09. 04.

Kerekecske, gombocska…

Kerekecske, gombocska,
szívszalajtó fogócska,
de ócska...

Inog ingemen a gomb,
de meg tart e sovány comb,
így szorong.

Sűrű erdő tekintet,
gyűrűt von e tekintet,
mi intett.

Mint madarat tériszony,
szárnyat tör e fényviszony,
jaj, bizony!

Vidor idol e lencse,
szemem tőled szerencse
szelence!

Szavam érted elered,
értem dobogjon ered,
ha mered!

Menedék e meredek
völgy, mit szívnek nevezek.
Elveszek!

Karodon kísér kosár,
én a talpadon a sár,
mi rád vár.

Itt szalad a nyulacska,
halált hozó halacska,
a macska.

Kerekemet oldozó,
szakadt ingem foldozó,
leányzó!

Hírhozó ős csillogás
csillagának helyet ás,
e varázs.

Veled legyek meztelen,
mikor szívem esztelen,
nesztelen.

Ha nincs rajtunk semmi ing,
ölem bölcs, a szív sem ing,
veled ring.

Gyergyószentmiklós, 2018. 07. 30.

Ibolyaláng fejeden…

Ibolyaláng fejeden,
szemérem a szemeden,
pirul pimaszon álom,
könny fakad a bokádon.

Lépted nyomán pocsolya,
esőcseppek mosolya,
kis madárkaitató,
járásodból fakadó.

Ringató a levegő,
szádból békét cipelő,
ékkő szilánk derekad,
elhajlik holdsugarad.

Körülötted a fények,
igaz hitükbe térnek,
kivirágzik az idő,
jelent körbe ölelő.

Megállnak a gyúlt egek,
elmerengve figyelnek,
örülnek a csillagok,
hogy mind szívedtől ragyog.

Elvirágzik a szemem,
beporoztad szellemem,
csírázz ki a szívemben,
föld-fekete véremben.

Legyek eged, talajod,
váltsd meg velem a bajod,
sarjadj ki a szavamtól,
s borulj rám hűs havamtól.

Badacsonytomaj, 2018. 07. 06.

Adó

Kicsontozott e vidék,
csonkán ül az eleső reménység
e tájék ócska székétől távol.
Akár a mészáros, ha kezet nyújt,
belül szoros, kívül alvadt
vér vonult karján,
zavartan, bár szégyentelen
üdvözölt e látvány.

Elhűlt, elpattant a pír
a vidéken, járvány,
miként a sír
lehűtötte a boltozott arcú,
lefagyott, karcsú
gát menti képet.
Elbomlott a kő is,
ahogy az enyészet
friss,
lassuló terében
elidőz az elmúlás
kavicsok körében.

E homok a konok idő,
melytől a fény úgy hajlik, majd újra megnő.
Színekbe hajol a fehér alázatosság
s egy ponton virágot
bont temérdek világ.

Elvon magától a tágulás,
ahogy e szeletbe e varázs
elvet akár a magot,
s mi most beérett, Érte maradtam ott.

Mint a kirakós hiányzó darabja,
birtokában nem voltam már rabja
az árnak,
mi elsodorta rendjét a magánynak,
helyére hívta a szükségszerűség.

Pont a rendezetlenség
elvakult medrén.
A gát csepeg,
nem szakad át
a szó a mellen,
nem taszít már az ellen.

Békét olt
az egyszerűség a kiholt
ürességre.
Nem szólt,
mi néma most az égre.

Egyként virágzott
tengeren ibolya,
ahogy arcán
irult akkor mosolya.
Körötte csüngött,
mit kibontva
Ő virít le hozzám,
akár sziklát hasítva
fény rögöt lelő csákány.

Tőled függ e tér,
(már Téged szólítalak)
mint hegymászón a kötél,
égen a madarak.

Ibolya a kéz
ibolya a szem,
ibolyára néz
ibolya eszem.

Ibolya a haj,
ibolya a bőr,
ibolya a zaj,
mi nem gyötör.
Ibolya köröm,
ibolya a fül,
ibolya öröm
körülötted ül.
Ibolya a szó,
ibolya a jó,
ibolya a vér,
ibolya a hó.
Ibolya guggol,
ahogy szívem ül,
talpadon hajol,
magasba vegyül.
Ibolyákon túl,
ahol a szemed,
enyém az az-úr,
zúgó peremed.

Elég a bőr,
ha el nem ér,
elég a szó,
ha csak fecsér.

Infravörös ragyogásban
ibolyalángú világ,
a közepén egy szív dobog,
keresztezett más-világ.
Anyaméhkas ereimben
tekintetem vére foly,
kelyhet önt szirom világ,
zsengül benne a bíbor.
Köréd kunkorult ekképpen
e vézna véna rengeteg,
tüdő vagy szívem körében,
Tőled telten zengetek.

A halló az elhaló bog
gyökértelenségén
muzsikát lel, dobog
szívem halojelenségén.
Szív-árván-szív,
kifújom, mivel beterítesz.
Csokorba kötöm, mit szedtél,
mivel e kéz így tesz.
Tavasz van, eltelt a tél
s Te eltöltöttél.

(Mellékdal)
(A látható fény határán könyöklöm az égre,
árva íve megtört szívén enyém a Vörös.
Tágulok, terebélyesedem jog-arán a v-égre,
szememnek nincs már, csak földi szépe.
Emlőd húrján túlra tér a Szó, nő ős-bögy-ős
s áll az ellt, a Fi, aranya ki-hallható, a Hős,
a-dó, ad-ó.)

Gyergyószentmiklós, 2018. 08. 02.
– mellékdal: Szombathely, 2018. 11. 21.

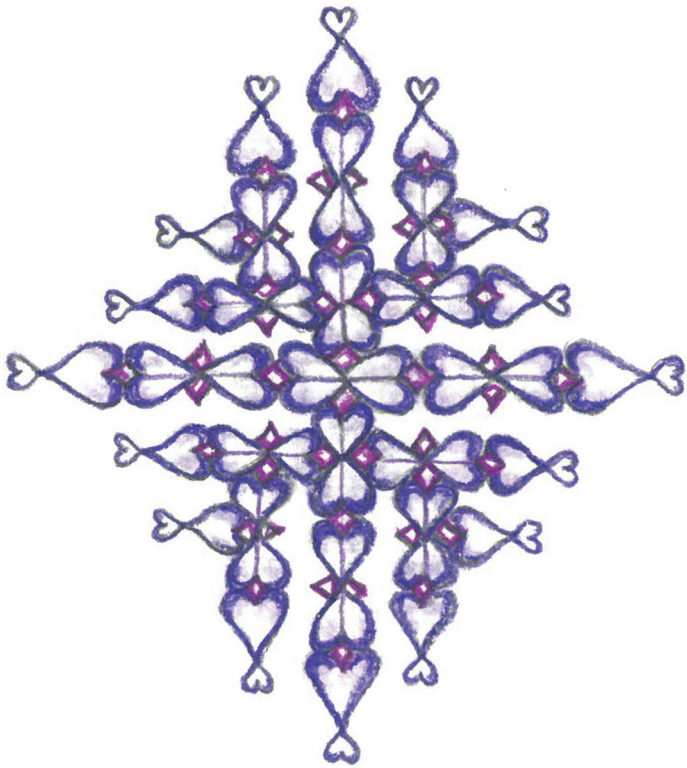

Teremtő nemtövében

Kis vérgyűrű, mivel hűséget fogadok,
Egy szem somot az ajkaid közé átadok,
S körülillatoznak hárs-angyalok minket.
A szív liturgiája ez, lényünk minden
Porcikája a törzsed előtt oltáron
Fekve, válunk Veled eggyé a zsoltárod
Zengetve, szerelmet termő nemtövedben.

Badacsonytomaj, 2017. 08. 31.

Magnum Opus

Mindenbe fonódó energia,
az idő tágul, magzatvize az álom.
Megszüli a jelent, ő a fia,
Plejádok-placentája testvérpárom.

Ellett az egeknek esztendeje,
bennem született meg sűrű szivárvány,
enyvesen fejlődik ficánkoló-fehérje,
szertűzben izzó mennyei koholmány.

Megszépül az arcnak minden göröngye
s újjá épül a test velő-fényfája,
kitágul a feketelyuk, szemek űrszín gyöngye
s akár egy imát, szerelmét égbe kiáltja.

Ékköveket présel ki a hám hálója,
vert, ejtett ékeket formál a szűz
láng, szárnysuhogás zápora
zavart lényeket mind elűz.

Forrás fölfakad a dombok
s hegyek alatt, keresztvíz csordogál
s áldás, mantra, ima minden, mit ekkor mondok
s a himnuszra önvalóm hittel feláll.

Egy húron pendül bennünk minden ideg,
mit Er-ős íja lövelléseivel penget.
Perzsel forróság, kiráz a hideg,
mikor tekintetében látom a mennyet.

Tarkóm tára tárt, tétovátlan!
Őrzőm apró angyalt kísér
s a méhek égi bölcsőből rajzanak bátran,
míg a kaptár királynőjéhez az Egy elér.

A bölcsek köve kristályosodott,
benne szerelmes szemek találkozója,
a sugaras struktúra anyagba íródott,
elkészült királyok citológiája,
élő, áldásos kvintesszenciája.

Badacsonytomaj, 2017. 08. 29.

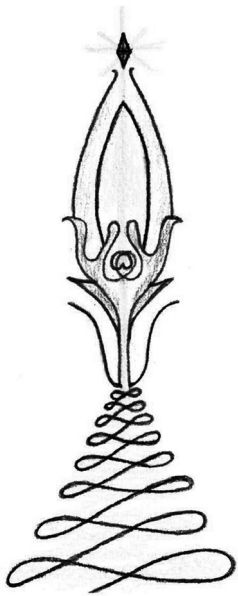

Csillag-csujjogató

Van nekem egy cseresznyefám,
de apró volt, mint a gatyám,
de mikor már siheder lett,
az én gatyám le se esett.

Mikor virág illata száll,
az én szívem úgy kalapál.
Gyere babám, fa tövibe,
bújjál kezem közepibe.

Mikor érik a cseresznye,
gyere, akaszd a fülembe,
ugorjunk át a tűz felett,
este hadd aludjak veled.

Másnap reggel virradóra,
szól a kakas riadóra,
hogy az apád téged keres,
s jaj a nyakad milyen veres.

De veres a szoknyád alja,
érett gyümölcs vére rajta.
Vidd le gyorsan a patakba,
hogy a foltot elzavarja.

Oda megyek házad elé,
kiállok az apád elé,
letérdelek a kapuba,
engedjen bé az udvarba.

Mer' én a lányát szeretem,
reánk virradt a szerelem,
úgy érett meg bennünk este,
miként szánkban a cseresznye.

Felállított babám apja,
markát értem az arcomba:
Jaj a gyümölcs finom, édes,
de magot nyelt az az édes!

Ha legényként szoknyát forgatsz,
és csak úgy gyümölcsöt oltasz,
akkor fiam ragadj kapát,
nevelj nekem szépunokát.

Én a kapát megragadtam,
éjjel-nappal le se raktam
s mire fakadnak a rügyek,
már én mindent helyre teszek.

Kapát, fűrészt a helyire,
nem volt más az én kezembe
s a babámnak szíve alatt,
kivirágzott a patyolat.

A babám mellyére teszi,
én a kezem nyújtom neki,
ő megfogja kis kezivel,
hangtalanul, csendbe fülel.

S a nagyapa könnye folyik,
keze hátamba csapódik.
Derék legény vagy te, fiam,
de gyönyörű unokám van.

Badacsonytomaj, 2017. 06. 01.

Tartalomjegyzék

Ajánló
Péntek Róbert: Bujdos-óra című verseskötetéhez 3
Pénteki Bujdos-órák
(bemelegítő) 5
Ősanyám 9
Egy-koron-a-Földön 11
Embrió 12
Földtől az égig 14
Imád előtt 16
Összekulcsol a kéz… 18
Rózsafüzér 19
Engesztelő 20
Mint teszem mítoszom 22
Szám-szára 24
Illik a szó a szájra… 27
Szép szó 28
Ó, szív! Nyugodj! 29
Tükörszoba 31
A pokol tornáca előtt egy lépéssel 32
Keresztes 34
Találkozhatnánk 35
Közvagyon 37
Neked írom 39
Finomító 40
Köpet 44
Kutya 45
Parti éger hűs tövében 49
Súg, búg a víz… 51
Angyal 52
Mar-adj! 53
Walt ser 54
Bál-a-tón 55
Másnaposság 56
Kór-kép 57
Mai magyar éneke 61

A-kar-ás 63
Isten hozott! 65
Ott vagy hun 67
Mellettem 68
Pólusaink 69
Visz-Lát 70
Hold-dalom 71
Felövezés 74
Jel-mezem 75
Véd-ő-olt-ás 76
Alamizsna 78
A csend üstöke 79
Mar-ad-ék 80
Napnyugtai hajnal 84
Veres a csont… 86
Át 87
Át-lát-szó 88
Gyertyát gyújt a napsugár… 89
Pár-t-áz 90
Vak lovas 92
Íz-lel 93
Levelek, levelek… 95
Ki-kép-ez 96
Gyűjtő-pont 97
S-írdogál 99
Negatív 100
Át-ma-ró 101
Átutazók 102
Le-rí-mi-ró 103
Szólam 104
Szentbeszéd 106
Mi-tag-ad-ás 107
Megfogtam Egy szúnyogot 111
Ki-talál 113
Üss, de köss! 114
Muskátli ajkak… 115
Csinosodnak csillagok 116

Ünnep 118
Lányokról édesen 120
Csak a nyírfa fehérlik… 121
Bodzabokornak tövibe... 122
Mi-se-ha-mar 124
Ősz 125
Szüret 126
boRostya 129
Bor-oka 130
Hideg 132
Ezt daloljad, mikor iszol… 133
Ecce homo? 135
Jászol keresztje 138
Téli zenész 139
Hógolyó 140
Dia-dal 141
T-öl-T 143
Regula 144
Egy a szellem és a szív 145
Ő-reg-e 146
Őr-ízem vén 148
Szegek és hasáb 149
Aquarium Poeta 150
Bujdos-óra 153
Ez itt csak ólam 155
Nagypéntek 156
Nagy triád 159
Kerekecske, gombocska… 160
Ibolyaláng fejeden… 162
Adó 163
Teremtő nemtövében 167
Magnum Opus 168
Csillag-csujjogató 170

Támogató

Nemzeti Kulturális Alap – www.nka.hu
Badacsonytomaj Város Önkormányzata

Péntek Róbert: Bujdos-óra – Mindenségmedence versekben
Sipos Eszter rajzaival

Kiadó:
Muravidék Baráti Kör Kulturális Egyesület
Pilisvörösvár, 2019 (nyomtatott), 2020 (online, PDF)
muravidek@freemail.hu
www.muravidek.eu
www.evid.hu

A borítótervet Németh Csongor készítette Somlósi Blanka rajza és a hun koronáról készült fényképfelvételek (https://vilagfigyelo.com/a-hun-korona-a-szent-koronanal-is-titokzatosabb-osi-fejedelmi-ereklye-nyomaban/) felhasználásával
Tipográfiai tervezés: Németh Csongor
Nyomdai előkészítés: Angráf Bt., Budapest
Nyomda: Bodnár Nyomda Bt., Budapest

ISBN 978-615-5750-51-9
ISBN 978-615-5750-52-6 (PDF)

25 nka Nemzeti Kulturális Alap